

Tři stříbřitě se lesknoucí kovové obři se hrozivě natahovali k věčně modrému nebi asijské pevniny, jako by svými obrovskými kulatými příďemi chtěli sáhnout po hvězdách. Zevnějškem se velice podobali prvním kosmickým lodím, které ze Země mnohokrát létaly k Měsíci a zahájily tím novou epochu.

Ale jen navenek.

Tyhle tři rakety vyrostly v loděnicích Třetí moci a patřily k novému typu lodí, o něco větších než stíhačky, protože pojmuly na palubu tři muže. Dosahovaly rychlosti světla, byly vyzbrojeny různými paprskovými zbraněmi a dokázaly se obalit energetickým ochranným štítem, kterým nepronikla žádná moc světa.

Tyhle tři lodě byly první exempláře svého druhu a měly za sebou už i zkušební lety. Protože při nich nedošlo k žádným závadám, mohla být zahájena jejich sériová výroba. To se mělo stát brzy.

Rozlehlé pokusné prostranství Třetí moci jako by se schovávalo před žhavým sluncem.

Stráže mechanicky obcházely tři nové lodě, nedívaly se nalevo napravo, jako by věděly, jak nesmyslná je jejich zdejší služba. Sem se nikdo nemohl nepozorovaně dostat. Na území této loděnice neexistoval nikdo nepovoláný, o to se už postaraly elektronické zábrany.

Stráže nenosily uniformy. Jejich oblečení sestávalo z podivné, kovově vyhlížející látky, která se na slunci stříbrně třpytila. Jejich oči nebyly očima. Byly to krystalické čočky. Nebyli to lidé, ale roboti.

Bez hnutí mysli poslechli rozkaz, že mají hlídat tři nové lodě.

Napravo se až k horizontu leskla hladina jezera Gošun. Odtud nehrozilo takřka žádné nebezpečí.

Ale přece ten zdánlivý klid klamal.

Zatímco se celý svět chystal oslavit desáté výročí prvního letu na Měsíc, a v té chvíli nebylo člověka, který by se právě napjatě ne díval na obrazovku, kdosi se rozhodl, že už nebude spoléhat na plané sliby a bude jednat.

Od jihu se k pokusnému kosmodromu blížil vůz.

Nesnížil rychlost ani u strážních stanic. Projel jimi stokilometrovou rychlostí. Elektronika překontrolovala pasažéra a pustila ho dál.

I druhá a třetí zábrana reagovaly stejně.

Automobil, nový sportovní model, jel přímo ke třem raketám a teprve pak zpomalil. Dva roboti změnili směr obchůzky a namířili si to k vozu. Jejich levé paže byly neobvyklým způsobem zkroucené, to proto, že v nich měli paprskomety, i když to na první pohled nebylo vidět. Stačil sebemenší impuls a roboti se proměnili ve smrtící stroje.

Ale impuls nepřišel.

Elektronické kontroly ohmataly mozkové vlny přichozícího a registrovaly signál *povolen*. Roboti sklonili paže a uvolnili cestu. Neznámý se posměšně pousmál a vykročil kolem strojů k lodím.

Pár metrů před nimi se bezradně zastavil.

Tady tedy byly. Se svou výškou téměř třiceti metrů pořád ještě na pozemské poměry znamenaly giganty. V jejich nitru spočívaly obrovské rezervy. Na jejich palubě bylo možné proletět celou sluneční soustavou za několik hodin, a pokud by pilot chtěl, mohl za necelé čtyři hodiny doletět k nejbližší hvězdě.

Roboti se vrátili k přerušené obchůzce. Návštěvníkovy mozkové vlny odpovídaly vlnám jedné z vedoucích osobností Třetí moci. Směl projít. Ano, a směl toho ještě mnohem víc, aniž by vyvolal impulsy značící nebezpečí.

Návštěvník dlouho stál před loděmi a pozoroval je. Jeho uniforma těsně obepínala tělo, takže zblízka bylo dobře vidět, že tím neznámým je - žena. Čepice ukrývala dlouhé blond vlasy a červené oči prozrazovaly rozhodnost.

Ale i slabě zastřený smutek.

Žena se naposledy rozhlédla - na blízké jezero, obrovskou loděnici a vzdálené město Terranii - než znovu vykročila směrem k nejbližší ze tří kosmických lodí.

Byla označena ZC.

Prostě jenom ZC.

Vstup na palubu byl uzavřen, ale vedl k němu úzký žebřík. U jeho paty stál robot. Ani se nehnul, když se k němu žena přiblížila a zastavila se.

„Odejdi na své místo,“ řekla žena tvrdě znějící, neznámou řečí. „Startujeme ke zkušebnímu letu.“

Robot se však ani nehnul.

„Nemám rozkaz k takovému letu,“ odpověděl stejnou řečí.

Žena mávla rukou: „Rozkazuji ti to. Já, Thora z Arkonu!“

Robot však pořád stál na místě. „Rozkaz Perryho Rhodana je vyšší, Thoro.“

V očích ženy zajiskřil hněv.

„Perry Rhodan je člověk, já jsem Arkonidanka. Můj rozkaz je vyšší než Rhodanův.“

„Je i vyšší než Crestův rozkaz?“

Žena na okamžik zaváhala, a pak pohodila hlavou. „Crest je pod Rhodanovým vlivem - takže se nepočítá. Proč se ptáš?“

„Protože Crestův rozkaz zní, že se máme podřídit všem Rhodanovým rozkazům. Nemůžeme jednat proti jeho nařízení, to je jasné, že?“

Žena chvíli přemýšlela a pak přikývla.

„Ano, to zní logicky. Ty jednáš vždycky logicky?“

„Logika je základem mé existence.“
„Dobrá,“ řekla žena a zamyšleně pozorovala lidské rysy robota. „Pak mi zodpověz několik otázek.“
„Rád, Thoro z Arkonu.“
„Perry Rhodan výslovně zakázal všechny zkušební lety lodi ZC?“
„Ne.“
„Zakázal tedy, abych tento zkušební let provedla já?“
„Ne.“
Thora spokojeně přikývla. „Jednal bys tedy proti zákazu, kdyby tato loď odletěla, řekněme, na Venuši?“
„Ne.“
„No vida,“ oddechla si Thora. „Pak neporušíš žádné pravidlo, když uděláš, co ti říkám.“
Vypadalo to, jako by se robot zamyslel.
„Ale k tomuto letu jsem nedostal Rhodanův rozkaz.“
„Je takový rozkaz nutný?“ namítla Thora. „Tak ho teď dostaneš ode mne. Nemáš přece zakázáno přijímat ode mne rozkazy?“
„Ne.“
Thora se usmála. Její úsměv neměl žádný vliv na robotův program, ale pobavilo ji to.
„Takže můžeme startovat?“
Robot ještě váhal. Pokud to bylo možné, pak mu patrně v jeho kovové kůži nebylo dvakrát dobře. Ale nenacházel žádný rozumný argument, aby Thořinu výzvu odmítl. Tato žena patřila k civilizaci, která ho stvořila. Byla mu bližší než pozemšťan Rhodan, i když mu Crest naprogramoval poslušnost vůči Rhodanovi.
Když teď Thoru poslechne, nebude jednat přímo proti Rhodanově vůli. Nedostane se tedy do žádného nebezpečí.
Přikývl.
„Dobrá, odstartujeme. Nařízení zní, že se k lodi nesmí přiblížit žádný cizinec. Thora z Arkonu není cizinec.“
„Neztrácejme čas. Nastav kurz k planetě Venuše. Co nejrychleji. Chci zjistit, jak rychle je možno s touto lodí doletět v případě nouze na naši základnu na druhé planetě.“

Už léta kroužila kolem Země vesmírná stanice s lidskou posádkou. Společně se dvěma dalšími bylo jejím úkolem udržovat v provozu celosvětovou televizní síť.

Spojař Adams si byl plně vědom své zodpovědnosti, když přepojoval vysílání Televize Terra na další dvě stanice.

Dnes to bylo přesně deset let, kdy ze Země k Měsíci odstartovala loď Stardust, kterou vedl major Perry Rhodan. Tímhle letem to tenkrát všechno začalo...

Kolega na stanici II potvrdil příjem. Adams zavolal na Zemi. Velká stanice v Terranii se ohlásila. Vysílání, které měl slyšet celý svět, mohlo začít. Spojař Adams se uvelebil v křesle. Mnoho práce na něj nezbylo, protože všechno probíhalo automaticky. Navíc si tohle vysílání nechtěl nechat ujít. Měl v něm promluvit sám Perry Rhodan.

Na obrazovce se nejdříve objevilo město Terrania.

Pak se vynořila výrazná, ostře řezaná tvář: „Tady plukovník Michael Freyt z Terranie. U příležitosti celosvětového svátku k vám promluví Perry Rhodan, prezident Třetí moci a přítel Arkonidanů. Prosím o vaši pozornost.“

Tvář zmizela a nahradila ji jiná.

Spojař si pomyslel, že tihle dva muži si jsou něčím podobní, ale nevěděl čím, a tímto uvažováním zmeškal první Rhodanova slova.

Navíc se najednou ozvalo staniční poplašné zařízení. Jedním skokem se vrhl ke dveřím.

Poplach na stanici znamenal vždycky nebezpečí.

Ale nebylo to tak zlé. Služba na přístrojích zjistila, že jde o objekt letící ze Země. Zmizel ve směru k Měsíci.

„Neohlášený?“ natáhl Adams pochybovačně slova. „Zeptal jste se v Terranii?“

„Ještě ne...“

„Tak rychle!“ přikázal Adams.

Odpověď z Terranie přišla okamžitě: „Odtud žádná loď nevzlétla. Udejte data.“

To bylo dobré! Jak měli zjistit, oč jde, když loď prolétla kolem jako stín? Ale záznamy našťěstí pracovaly automaticky.

Šlo o loď, dlouhou třicet metrů. Rychlost bezesporu překračovala 100 km za vteřinu.

Adams zavrtěl hlavou, když mu kolega tyto údaje předal. Pokud taková loď existovala, pak jenom v Rhodanových tajuplných docích...

Odpověď z Terranie byla překvapující: „Ihned se pokuste získat všechna data ze stanice na Měsíci. Důležitý je hlavně předběžný kurz lodi. Taky nás zajímá její rychlost, až bude u Měsíce. Díky za pomoc čekáme na další hlášení.“

To bylo všechno.

Muž od radaru vzhledl k Adamsovi.

„No, co tomu říkáte? Divná věc, že?“

Adams přitakal.

„Všecko, co souvisí s Rhodanem, je podivné. Rád bych věděl, jestli ta loď odstartovala bez jejich vůle.“
Obrátil se a vrátil se do své služebny, aniž by se dál staral o kolegovu překvapenou tvář.

Rhodanův projev byl jakousi rekapitulací všeho, co on a jeho lidé za uplynulých deset let ve vesmíru dokázali. Kladl přitom důraz na to, že by lidé měli konečně pochopit, jak malicherné jsou jejich spory, a že by měli držet při sobě, protože se stávají pozemšťany, obyvateli planety, která právě vstoupila do vesmírného souručenství.

Když spojař Adams dostal ze stanice na Měsíci informace o tajuplné lodi, ihned se spojil s Terranií, aby je předal dále. K jeho velkému údivu se na obrazovce telekomu objevil Reginald Bull, což byl po Rhodanovi druhý muž Třetí moci.

„Proč vy?“ podivil se Adams. „Copak ta loď neměla odletět?“

„Do toho vám nic není,“ odsekl Bull, ale pak se kousl do rtu a věcně dodal: „To se včas dozvíte. Ty údaje, jestli smím prosit!“

„Loď byla zaměřena přístroji na Měsíci, přestože její rychlost byla v té chvíli už velmi vysoká. Kurz se nezměnil. Loď míří přibližně do Slunce.“

„Do Slunce?“ zalapal Bull o dechu. „Co chce ta bláznivá ženská na Slunci?“

„Kdo?“ vyjekl spojař.

Bull mávl rukou.

„Pro mě za mě, ať se tam třeba upeče, aspoň bude požitelnější! Do Slunce!“

Spojař se zašklebil. „Smím vás upozornit, že ve směru ke Slunci není jenom Slunce?“

„Jak to myslíte?“ zařval Bull nazlobeně a dokonce trochu pobledl. Ale pak se pousmál. „Nejenom Slunce...? To máte pravdu. Zatraceně, proč jste to neřekl hned? Díky za vaši zprávu příležitostně se vám odvděčím.“

„Řekněte mi, co se děje?“ zapřísahal ho spojař, ale obrazovka potemněla. Bull se tak svým stylem rozloučil.

Adams pokrčil rameny.

Ale muž od radaru se ozval: „Co to mohlo být za loď? Vypadá to, že její start vyvolal pěkný poprask. Určitě odstartovala z Gobi.“

Adams mlčel. Měl dojem, že se stal svědkem nějaké velmi důležité události.

Slunce se měnilo ve žhavý plynový míč, který míjel loď po levoboku. Obrovské protuberance sahaly do prostoru jako ohnivé jazyky a zdálo se, že chtějí loď ZC stáhnout k sobě, ale loď byla příliš rychlá. Polovičkou rychlosti světla se prostřelila kolem Slunce, které jí nemohlo ublížit.

Robot seděl bez hnutí v křesle a jen čas od času provedl drobnou změnu kurzu, nutnou s ohledem na mocnou sluneční gravitaci. Mlčel a vyčkával.

Thora ho požádala, aby při míjení měsíční stanice uvedl jako velitele lodi její jméno. Ale dříve než stanice stačila odpovědět, byli z jejího dosahu.

Tentokrát se už nemínila nechat ukonejšit a hodlala prosadit svou vůli. Deset let - když se připočetla podivná ztráta času na planetě Poutník - byla poslušná Rhodanových přání a rozkazů. Ale teď viděla, že vůbec nemínil ji ani Cresta pustit zpátky na Arkon, protože to zatím ještě považoval ze nebezpečné pro Zemi.

No dobrá, když jí Rhodan nedovolil návrat domů, tak si prostě to právo vzala sama. Na Venuši existovala cesta, která ji dostane domů, i když nepřímou - v podobě velké hypervysílačky, která její slova rázem přenese na mateřskou planetu.

Pošlou pro ni loď.

Poletí domů...

Její druh Crest držel s Rhodanem. Ten by ji nepochopil. Takže musela jednat bez něj.

Vteřiny se měnily v minuty. Slunce bylo daleko za ní, zato před ní narůstala planeta Venuše do podoby velkého bílého glóbu.

Thora zírala na blížící se planetu. Tohle byl cíl jejích přání... Dávno zapomenutá základna Arkonidanů s výkonnou hypervysílačkou, strašlivými zbraněmi, výkonným počítačem a další neobyčejnou technikou.

Polohu základny znala přesně. Počítač určí, že jde o loď, postavenou podle arkonidských poznatků, jistě ji pustí dál a dovolí jí přistát na základně.

Hodila všechny pochybnosti za hlavu a obrátila se na robota: „Myslím, že bychom měli zpomalit.“

„Už zpomalujeme,“ odpověděl robot. „Ale vy jste si toho nevšimla. Podívejte - Venuše se stále zvětšuje.“

To byla pravda.

Venuše.

Venuše a její pralesy a divá zvíř. Nebyl to právě přívětivý svět, ale Země nevypadala před miliony let jinak. Bull ji kdysi nazval planetou pekel. Teď, když přistávali, na to musela myslet.

Rychlost byla už jen nízká.

Na obrazovce se objevilo vysoké pohoří. V něm ležela náhorní plošina a pod ní základna.

Robot převzal řízení lodi. Věnoval se přístrojům a naváděl raketu směrem k plošině. Když se však Thora podívala dolů, vyděsila se. Viděla poušť a nedaleko ní začínající prales. A loď stále klesala.

„Cíl je vzdálen osm set kilometrů,“ řekl robot naprosto klidně a bez emocí. „Přistaneme, nebo se vrátíme?“

„Pochopitelně, že přistaneme,“ odpověděla Thora. I její hlas zněl klidně, i když uvnitř to v ní vřelo. Za několik hodin se uvidí, jestli je silnější a chytřejší než Rhodan. „Už cítíme něco ze zaměřovacích paprsků základny?“

Robot se podíval na přístroje.

„Ne, nic.“

Vzdálenost je ještě příliš velká, řekla si Thora.

Věděla, že základnu chrání energetický ochranný zvon, který znemožňoval cizím lodím přistání na základně, a navíc počítač bez varování vydal z určité vzdálenosti rozkaz zbraňové centrále ke střelbě.

Thora věděla, že není v nebezpečí. Zabudovaný dekodér se už o potřebné postará.

„Ještě šest set kilometrů,“ řekl mechanický robot.

Thora bezděčně pohlédla ke skřínce, ve které byly uloženy ruční paprskomety. Ne, nebude je potřebovat.

„Blížíme se k ochranné zóně,“ hlásil robot.

Thora vstala a napjatě pozorovala krajinu na Venuši. Od její poslední návštěvy se tu nic nezměnilo. Klouzali nad divokou krajinou džungle, která skrývala tisíce nebezpečí.

„Jděte níž,“ řekla, aniž by pořádně věděla proč.

Robot beze slova uposlechl. Na zaměřovače základny však výška letu neměla žádný vliv.

Přístroje lodi ZC oznámily, že loď je zaměřena.

A pak přišlo překvapení.

Dole na okraji skalní přistávací plošiny vyjela velká temná roura, jako by obklopená lesklými spirálami. Zvedla se a namířila proti nízké letící lodi.

Robot ani Thora nebyli na náhlý útok dezintegrátoru připraveni.

Dělo vypálilo ničující paprsek, který loď zasáhl a proměnil její před v obláček plynů.

Raketa se zřítila dolů jako kámen. Paprsek skalní zbraně nedokázal tak rychle zareagovat a druhý výstřel už šel do prázdna.

Thora zoufale svírala opěrky křesla. Loď byla zasažena a padala do zeleného pekla. Dívala se dolů a zjišťovala, že ještě přistanou na skalní plošině, pokud se tomuto pádu dalo říkat přistání.

Možná, že tamější stromy ztlumí dopad!

Proč? ptala se v duchu. Proč nás Rhodan nechal sestřelit? Proč?

Pak loď narazila.

Thore to málem vrazilo nohy do těla. Bolest jí projela až do hlavy a pak ztratila vědomí.

Robot dopadl hlavou do kontrolní přístrojové desky...

Reginald Bull seděl jako veliký pavouk v centrále ministerstva obrany Třetí moci a držel všechny nitky ve svých rukou. Kolem něj blikaly kontrolky a svítily obrazovky, videofony bez ustání zvonily.

Všecko se to týkalo Thořina nečekaného útěku.

Vedle Bullyho stál John Marshall, telepat z jednotky mutantů. Právě vyslal telepatickou zprávu Rhodanovi a získal potvrzení příjmu. Pak si otřel pot z čela.

„Hned přijde,“ řekl Bullymu.

Arkonidan Crest stál trochu stranou. Událost s Thorem mu byla trapná. V duchu samozřejmě chápal její motivaci, přesto však považoval za neomluvitelné, že jednala bez rozmyslu. Ohrozila projekt Země nezodpovědnou měrou.

Arkonidská civilizace už dávno překročila svůj zenit. Její impérium se rozpadalo a hlavní vinu na tom nesli sami Arkonidané, protože ztratili zájem a zvědavost, ten věčný motor poznání. Arkonidané pomalu degenerovali, ale lidé, pozemšťané, se nacházeli na vzestupu.

Crest to poznal velmi brzy. V rozhodných a odhodlaných obyvatelích Země viděl přirozené nástupce Arkonidanů a věděl, že arkonidské impérium bude v péči lidí v těch nejlepších rukou.

Proto také před lety umožnil Perrymu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi hypnoškolení, prostřednictvím něhož se oba muži ve velmi krátkém čase dostali ke všemu arkonidskému vědění. Rhodana systematicky připravoval k jeho úkolu. Hluboko v srdci tomu Crest sám říkal: Projekt Terra.

A Thora tento projekt právě ohrozila.

Dveře se otevřely a vstoupil Perry Rhodan. Zběžně pokývl, hlavou na pozdrav Crestovi a Marshallovi a obrátil se na Bullyho:

„Něco nového?“

„Je toho hodně, Perry a nevím, kde mám začít.“

„Řekl bych, že na začátku, ale rychle. Nemáme moc času.“

„Thora před hodinou odstartovala na ZC, minula Měsíc a namířila si to k Venuši. Všude vydávala poznávací signály, loď tedy musel řídit robot. Nikdo ji nezdržoval. Pokud letěla stejně rychle dál, měla by už být na Venuši.“

Rhodan přimhouřil oči.

„Chápu ji, Bully. Příliš dlouho jsme čekali, místo abychom splnili náš slib. Už to nedokázala vydržet. Touží po domově. Chce znovu vidět Arkon.“

Crest si odkašlal.

„Jste příliš shovívavý, Rhodane, ale musíme se podívat skutečností do očí. Ať jsou její motivy jakékoliv, jednala chybně. Pokud chce vniknout na základnu, určitě bude chtít k hypervysílačce. Jako bývalá velitelka naší expediční lodě se v těchto věcech dobře vyzná. Sám zvažte následky.“

Rhodan si vzpomněl na invazi Individuálních Metamorfů. Thořino hypervysílání by jistě přilákalo pozornost mnoha civilizací ve vesmíru, včetně těch válečných. Ty by pak zjistily směr, odkud volá, a zvědavost by jim kázala přiletět se podívat. Našly by Zemi. Nepřipravenou, slabou Zemi, zralou pro kolonizaci.

Následky by byly nedozírné.

„Jak jen dokázala přelstít strážce?“ uvažoval Rhodan. „Už o tom máme nějaké zprávy?“

„Ano,“ zafuněl vztekle Bull a poklepal na složku listů. „Strážce vypovídají, že přijela oficiálně, že hovořila s pilotem ZC a pak s ním odstartovala. Nejsou žádné rozkazy, které by jí v tom bránily!“

„Jistěže nejsou,“ zavrčel Rhodan. „Kdo by si taky pomyslel, že Thora poruší svůj slib.“

Tentokrát to byl Crest, kdo ji bránil.

„Možná si myslela, že by už Arkon nikdy nespátřila, kdyby jednala jinak.“

„Myslím,“ pousmál se Rhodan mírně, „že v tom bude ještě něco dalšího. Pomyslete na planetu věčného života. Nesmrtelný mi prodloužil život, a totéž mohu díky jemu dát podle své vůle každému pozemšťanovi, kterého uznám za vhodného. Arkonidané jsou z tohoto procesu vyloučeni, protože Nesmrtelného zklamali. Pozemšťané tedy dostali šanci. Thora je arogantní a namyšlená, Creste. Tuhle potupu prostě neunesla, a chce se svým způsobem pomstít. Chce mi ukázat, že je silnější než já. Netuší, co tím způsobí. Její přání vrátit se na Arkon je pochopitelné, její hloupost však neodpuštělná!“

„Co uděláte, Rhodane?“

Bull zvedl hlavu. Čekal na odpověď stejně napjatě, jako Crest.

Rhodan pomalu odpověděl: „Poletím za ní na lodi ZA, a to hned. Se mnou poletí John Marshall a Son Okura. Bully, zaříd' to. Všechno potřebné budu mít, doufám, na palubě.“

Crest rezignovaně zavrtěl hlavou. Tenhle pozemšťan jednal v neuvěřitelném tempu.

Bull měl hlavu hodně nakřivo.

„A já?“ zeptal se a ve tváři měl výraz dítěte, na které o Vánocích zapomněli. „To tady mám snad zůstat a kroutit palečkama?“

„To není špatný nápad,“ přijal jeho poznámku Rhodan. „Ale uklidni se, co nejdřív mě budeš následovat na ZB. Bohužel nemůžeme odřeknout všechny ty oficiální slavnosti, a tak mě budeš muset zastupovat. Jestli se nemýlím, plukovník Freyt slíbil divákům, že promluví v televizi.“

„Já? Já mám mluvit v televizi?“ rozčiloval se Bull a zrudl přitom. „A o čem?“

„O čem? O možnostech obrany Země v případě interstelární invaze. Je to velmi aktuální téma. Jakmile skončí oslavy, odstartuješ. Je to jasné, Bully?“

Bull zamračeně přitakal.

„Jasný,“ řekl a zahleděl se do Rhodanových ocelově šedých očí. „Ale to ti řeknu! Jestli přiletím pozdě a už bude po všem, pak si to u mě vypij!“

„Dej vědět Sonu Okurovi,“ řekl mu Rhodan, aniž by zareagoval na jeho výhrůžku.

„Proč zrovna Okurovi? Co ten tam bude platnej?“

„On přece dokáže reflektovat všechny neznámé rádiové vlny, včetně infra. Potmě je doslova nepostradatelný: Uvědom si, že na Venuši trvá noc pět našich pozemských nocí. Navíc umí rozpoznat i tepelné záření, a tak i potmě vidí včas neobvyklé předměty. Pro tohle dobrodružství je Okura tím nejlepším spolupracovníkem.“

Bull vydal příkazy a pak přikývl.

„Jo, to je fakt. Ale moc dobréj běžec to není. Byl by tam lepší nějakej teleporter.“

„Toho mi přivezeš. Na palubě těchto nových lodí je místo pro tři lidi. Nechám tady dokonce i pilota.“

„Proč si nevezmeš větší loď?“

Rhodan na okamžik uvažoval.

„To je dobrý nápad. Neleť za mnou na ZB, ale na člunu třídy GOOD HOPE. Přivez s sebou dostatek mutantů. Ale řekl bych, že to snad nebude ani nutné,“ usmál se Rhodan. „Než přiletíš, bude po všem.“

Bull zalapal po dechu, pak se podíval na Cresta a uvědomil si, že tenhle mimozemšťan vlastně ještě nikdy neprojevil patřičný smysl, pro humor. Proto jen tiše dodal: „No, to doufejme.“

Zatímco Bull stál před televizními kamerami a držel svou řeč, raketa ZA se řítla kosmem. Kurz byl jasný.

Rhodan seděl v pilotním křesle. Vpravo přijal místo Marshall, vlevo štíhlý Japonec. Na očích měl silné brýle. Ironií osudu právě muž, který dokázal rozlišovat pro ostatní neviditelná zařízení, musel nosit brýle.

„Myslíte, že Thora přistála přímo u základny?“ zeptal se Marshall.

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl vážně Rhodan. „Jejím cílem je informovat Arkon. Vysílačka je na základně. Takže tam taky přistaneme.“

„Já jsem byl na Venuši na výcviku,“ poznamenal Okura. „Žádné místo pro život, musím přiznat.“

„Nemáme jinou volbu, Okuro,“ přikývl Rhodan, „ale na druhé straně se nemusíme obávat, že bychom se setkali s pralesem. Jakmile přistaneme u základny, počítač dostane můj rozkaz. Pokud Thora ještě nepronikla k vysílačce, bude zastavena.“

„Jen abychom nepřišli pozdě,“ zamumlal Marshall a zatnul zuby: „Nechci ani pomyslet na to, co všechno by se mohlo stát.“

Rhodan se díval přímo před sebe, na Venuši.

„Ano,“ řekl suše. „Raději na to nemyslet.“

Pak mlčeli.

Probíhalo to hrozně rychle. Venuše se zvětšovala, pak se raketa ponořila do její atmosféry. Zaměřili se na základnu a letěli směrem k ní. Ještě nenastala noc, ale brzy se už mělo začít stmívat.

Rhodan se podíval na přístroje.

„Patnáct set kilometrů západněji. Jdeme níž, abychom se mohli porozhlédnout. Nevíme, co s Thorou je. Kdybych aspoň tušil, jak daleko se dostala.“

Nikdo neodpovídal.

Loď plula nad džunglí.

„Ještě osm set kilometrů.“

Daleko před nimi se horizont rozplýval a mísil se s hradbou mračen. V mléčné mase se vznášela temně rudá skvrna - zapadající Slunce. Za pět dní znovu vyjde na východě.

„Ještě šest set kilometrů,“ řekl Rhodan. „Za pět minut jsme v bezpečnostní zóně.“

Marshall automaticky přitakal. „Nám se nemůže nic stát.“

Mýlil se.

Mýlil se stejně, jako se před ním mýlila Thora.

Před arkonidskou základnou se probudilo k životu elektronické strážní zařízení. Zaměřovače ohmaty nově příchozího a zkontrolovaly ho. Výzva, požadující vyslání rozpoznávacího signálu, zůstala nezodpovězena. Byla zopakována, ale ZA neodpovídala.

Rhodan zapomněl, že dekodéry tří nových lodí ještě nejsou řízeny autematem...

Loď nemohla provést žádný obranný manévř.

Paprsek z dezintegrátoru přišel zcela nečekaně. Oslnil je a lodí otřásl úder.

Paprsek našťastí zasáhl jen zád lodí a zničil pohonné agregáty. Čelo a velín zůstaly nezasázeny.

Rhodan praštil pěstí do katapultu.

Celý velín byl vymrštěn z lodí a díky vestavěným antigravům se ve vzduchu vyrovnal. Nouzové trysky začaly okamžitě pracovat a kabina vyplula z nebezpečné zóny.

Džungle se pomalu přibližovala.

Odněkud bylo slyšet řev dinosaurů. Dole v močále registrovali nějaký pohyb. Okura se otřásl.

„Ty bestie!“ zaúpěl. „Už tuší kořist!“

Nikdo nic nenamítal. Všichni Venuši znali.

Kabina sice padala pomaleji než padák, ale padala.

Rhodan mezitím sledoval, jak se těleso lodí ZA rozlomilo a zřítilo doprostřed pralesa.

„Kdybychom aspoň nemuseli přistát v jezeře,“ zamumlal Okura, když zjistil, kam vlastně padají. Musel mít z dinosaurů hrozný strach.

„Kabina plave,“ uklidnil ho Rhodan a zkoumavě se rozhlížel. „Doufám jen, že ve skřínce jsou všechny příruční zbraně, které tam mají být...“

„Ale nemáme vysílačku.“

„Jenom interkom v náramkových hodinkách. Ten je příliš slabý, než abychom se s jeho pomocí dovolali na Zemi.“

Byli asi ve dvou stech metrech výšky.

„Moc se nám toho nestane - aspoň při přistání ne,“ konstatoval Rhodan. „Ovšem co bude potom...“

Všechny možnosti nechal otevřené.

Vrcholky stromů se hrozivě blížily. Byly ve výšce až sto padesáti metrů. Kmeny stromů pralesa měly v průměru až patnáct metrů, byli to skuteční giganti.

Podlaha kabiny se měkce dotkla listoví. Reaktory stále ještě pracovaly a brzdily pád.

Pak už kabina nepadala.

Trochu nakřivo ležela v zeleném moři. Seshora na ni klesal soumrak a zbarvoval věčné mraky dočerna. Na východě se objevovaly červánky, ale připomínaly požár pralesa.

Rhodan už na nic nečekal a vypnul agregáty.

Kabině se rázem vrátila její původní hmotnost a zatížila větvě, na kterých spočívala. Některé praskaly, jiné se ohýbaly. Kabina klouzala k zemi.

Než mohl Rhodan zakročit, kabina se několikrát překotila, několikrát tvrdě dopadla, až zůstala ležet v objetí silných spodních větví.

Teprve teď přistáli na Venuši.

Když se o pár minut později John Marshall probral ze slabého bezvědomí a pocítil na čele bolest, začínal tušit, že hledání Thory ještě zdaleka nekončí. Vstal a spatřil, jak se Okura sklání nad Rhodanem a ohmatává mu hlavu.

Okura se ohlédl. „Pořádně se praštil. Je samá krev. Snad to nebude nic vážného...“

Marshall byl rázem na nohou. Setřásl zbytky mdlob a vykročil k Rhodanovi. Ten ležel na podlaze a jenom slabě dýchal.

Japonec se trochu zapotácel, když vstával. Podlaha byla nakřivo. Člověk si na to nejdříve musel zvyknout. Pak Rhodana ošetřili, obvázali a dali mu posilující injekci. Když začal opět zhluboka dýchat, muži ho položili na lůžko a přenechali léčivému spánku.

Okura zavázal i Marshallovy rány a pak se teprve věnoval sám sobě.

„Jistě, zase ty moje nohy,“ nadával. „Pořád mám nějaké problémy s nohama. Obávám se, že při pochodu pralesem vám budu jenom na obtíž.“

Marshall zbledl. „Snad nemyslíte vážně, že bychom měli jít dolů? Do toho pekla? Z tohohle stromu mě nedostane ani desetispreží. Tady jsme aspoň zčásti v bezpečí.“

„To je fakt,“ usmál se zdvořile Japonec, „ale i ve vězení je člověk v určitém bezpečí, protože aspoň dostane najíst.“

John Marshall nevěděl, co na to říct. Sklouzl pohledem od Rhodana a zahleděl se do zelené tmy: Zdálo se mu, že kolem táhnou velké stíny. Odněkud se ozval dunivý řev.

Přestože bylo vedro, Marshall najednou pocítil zimmnici.

Když se Perry Rhodan o pár hodin později zahleděl na sebe do zrcadla, zděsil se.

Napříč čela se mu táhl krvavý šrám. Bude trvat týdny, než se zahojí. A izva zůstane. Pravé oko měl silně napuchlé, takže sám sebe nemohl poznat.

„Moji nejlepší přátelé mě nepoznají,“ povzdechl si. „Aspoň Bully bude mít proč si mě dobírat.“

„Zlámu mu kosti, jestli to udělá,“ vyhrožoval Marshall.

Rhodan se slabě ušklíbl, počkal, až mu obvaz bude sedět na hlavě, a pak řekl: „Jaká je situace a co uděláme?“

Son Okura o krok ustoupil a prohlížel si ho: „Vaše zranění není vážné. Ale skutečností zůstává, že jsme uvízli v džungli, a že jsme bez spojení se Zemí. Ztratili jsme raketu, nemáme kontakt se zdejší základnou. Naši jedinou naději představuje Bully. Snad nás najde. Pokud se jeho loď dostane poblíž k nám, můžeme se s ním pokusit spojit pomocí interkomu. Budeme na něj čekat? Thora zatím může přivodit zánik sluneční soustavy!“

Rhodan přikývl.

„Okura má pravdu, Marshall. Existuje jenom jedna alternativa: Musíme se pokusit Thoru předběhnout. Musíme jí zabránit ve vstupu na stanici, ale na druhou stranu mám dojem, že se jí nevedlo líp, než nám. Letěla na stejné kosmické lodi jako my. Ted' abychom doufali, že to aspoň přežila.“

Marshall zlostně zavrčel: „Pro mě za mě ať si třeba zláme vaz.“

„To nerad slyším,“ odvětil Rhodan s mírnou výčitkou v hlase. „Člověk nemá přát lidem nic zlého. Násilí plodí zase jenom násilí. A kromě toho, když si Thora zláme vaz, nám to nebude nic platné. Stejně tady zůstaneme třet.“

„Já to tak nemyslel,“ oslabil Marshall svůj neuvážený výrok. „Jenom jsem chtěl říct, že se na ni zlobím.“

Okura se zašklebil.

Rhodan váhavě vstal a chytil se stěny. Byl ještě trochu omámený. Dopotácel se k oknu a vykukl ven do tmy. Ale i kdyby byl den, Rhodan teď nemohl myslet na opuštění kabiny. Byl ještě příliš slabý.

A přece - každou hodinou čekání se zvyšovalo nebezpečí absolutního zániku všeho, co tak dlouho budoval. Plukovník Freyt by ho určitě dobře zastoupil, ale kdyby se jednou prozradilo, že se Perry Rhodan nevrátil z Venuše, protože ho tam zahubili dinosauři - ne, následky by byly určitě nedozírné.

Tohle konstatování mohlo mít jenom jeden závěr.

Rhodan jej vyslovil:

„Musíme se tedy pokusit dostat se na základnu. Ale nejdřív se vyspíme, abychom nabrali sil. Nemáme tady transportní obleky. Jak to vypadá s výzbrojí?“

Okura otevřel skříňku ve stěně. V držácích tam visely tři impulzní zbraně. Jinak byla skříňka prázdná.

„Aspoň něco,“ zabručel Marshall. „Tohle bude na dinosaury stačit.“

Rhodan však měl jiný problém: „Žádné samopaly? Žádné pušky?“ rozhlížel se. „Jak jsme na tom se zásobami a s vodou?“

Okura se zatvářil lítostivě: „Pár koncentrátů a pár litrů vody. Na dva tři dny to postačí. Můžeme žít z lovu.“ „Nesmysl!“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Energetický paprsek těchto zbraní veškerou zasaženou hmotu okamžitě rozloží na atomy. Ani z dinosaura toho moc nezůstane, když to schytá.“ „No, já bych s sebou měl jeden staromódní bubínkový kolt, jako vždycky,“ řekl Marshall a významně si poklepal na kapsu. „Bully se mi kvůli němu už často posmíval.“ „To já taky,“ zavrčel Rhodan. „Půjdete s tou hračkou na dinosaura?“ „Na toho zrovna ne, ale možná v okolí budou nějaká menší zvířata. Třeba budou i chutnější.“ Okura spokojeně přikývl. „Marshall má pravdu, pane. Řekl bych, že nějaké to maso najdeme. Možná tu bude i ovoce. Když jsem tu byl na výcviku, často jsme ho tu dostávali. Určitě ho poznám, když ho někde, uvidím. Mám ale starost o vodu. Z těch močálů pít nemůžeme, kdo ví, jaké jsou tam bakterie.“ „Na to máme prostředky v lékařské skřínce,“ ukázal Rhodan do kouta. „Ty udělají pitnou vodu i z bláta. No, dobrá... A dřeva je snad v pralese dost.“ „Ano, mokrého a vlhkého. S tím si mnoho nepočneme.“ Okura sáhl do zásobárny a vytáhl nějaký balíček. „Nač dřeva? Podívejte, tohle je energeton! Stokrát vydatnější než suchý líh. Na tom si můžeme tři měsíce vařit tři jídla denně. Chybí nám už jen dinosauří řízek.“ Marshall se zamračil. „Nikdy jsem ty potvory nejedl.“ „Tak to je nejvyšší čas,“ odzbrojil ho Rhodan. „Ale jak jsem řekl, nejdříve ze všeho se na to vyspíme. Bůhví, kdy k tomu zase budeme mít příležitost.“

Viseli v silných větvích obrovského stromu, více než padesát metrů nad zrádnou zemí džungle. Mocné liány jim umožnily sestup dolů.

Rhodan se naposledy zahleděl na kabinu, kterou opouštěli. Podle jeho odhadu musela arkonidská stanice ležet 520 kilometrů západně odtud. To byla vzdálenost, která byla díky pralesní flóře a fauně takřka nepřekonatelná.

Zkontroloval, jak mu u pasu sedí paprskomet.

„Máme štěstí. Malá paseka. Žádné zvíře v dohledu.“

Okura se podíval na kompas.

„Půjdeme támhle tudy. Nevidím žádnou překážku. Mám dojem, že tam není ani močál. Země je poměrně suchá.“

Rhodan pocítil silné bolení hlavy - to byl následek jeho zranění. Pomyslel si, že i nesmrtelný může trpět bolestmi hlavy, a když bude mít smůlu, může i zemřít... V duchu se vracel na umělou planetu, které dali jméno POUTNÍK. Po dlouhém hledání a řešení složitých hádanek se konečně setkal s tajuplným Neznámým, který ho zasvětil do tajemství zachování života a podrobil jeho a Bulla buňkové sprše, která v jejich tělech zastavila na 62 let proces stárnutí.

Po těchto 62 letech se budou muset vrátit na Poutníka a znovu vstoupit pod zázračnou sprchu. Ale do té doby zbývalo ještě mnoho času, a bůhví, co se zatím stane...

Kráčeli pralesem a po chvíli zvedl Okura ruku.

Zastavili se.

„Co se děje?“ zeptal se Rhodan.

„Někdo je před námi... Asi menší zvíře... Neslyším ho.“

„Kdyby to byl dinosaurus, slyšeli bychom ho zdaleka,“ poznamenal Marshall.

„Odchází zpátky do džungle,“ pokračoval Okura. „Vidí hůř než já, protože o nás neví... Vypadá jako gorila.“

„Panebože, to je hrůza,“ poznamenal Marshall.

Rhodan se pobaveně usmál. „A proč?“

„Protože jestli jsou tady opice, za nějakých deset tisíc let se naši kolonisté budou muset potýkat s Venušany!“

Rhodan se musel smát. „Vy máte ale starosti...“

Pokračovali v cestě.

Šli dalších pět hodin, než udělali přestávku.

Uvařili si jídlo z koncentrátu a Marshall radostně poznamenal: „Připadám si jako na výletě. A co teprve, až bude den, to se nám to půjde!“

Okura pokýval hlavou a suše dodal: „Ale den ještě není, a dlouho nebude!“

Mnoho hodin předtím...

Zastřené slunce nad Venuší zapadalo. Mračna, která mu bránila v úplném proniknutí na povrch planety, proměňovala jeho paprsky ve vířivý ohňostroj barev.

Svět na Venuši zadržoval dech, když se blížil soumrak. Připomínalo to výměnu stráží. Velcí dinosauři se stahovali z lesů zpátky do svého živlu. Celá hejna se jich nořila do močálů.

V dále svítily holé skály. Vypadaly jako polité tekutým ohněm. Mezi velikány svítily stříbrné vodopády...

Zatímco se dinosauri ukládali ke spánku, probouzela se noční zvěř.

Na okraji skalní plošiny stálo několik mužů a fascinovaně shlíželo na přírodní divadlo. Nebylo pro ně nové, ale nedokázali se od něj odpoutat.

Měli na sobě jednotné oblečení, ale jejich uniformy byly potrhane a ušpiněné téměř k nepoznání. Jenom opasky je držely pohromadě. Kalhoty vězely v prošoupaných holínkách a někteří z mužů měli ramena zabalena v hrubě vyčiněných kůžích.

Měli dlouhé vlasy a plnovousy.

I když vypadali podivně, bezesporu to byli pozemšťané.

Jeden z nich, podsaditý muž s přísnými očima, si rukou clonil oči.

„Je krásnější, než na Zemi,“ řekl řečí, která zněla jako ruština.

„Ale raději bych byl doma, generále Tomisenkove,“ poznamenal jeden z mužů. „Kdyby nás Rhodan nerozmetl a nezahubil naši invazi v samotném počátku, kdoví...“

„No, no,“ poznamenal generál. „Snad nepůjdete a nepřihlásíte se k rebelům? Rebelové patří pověsit!“

Zanedbaný voják vedle Tomisenkova si sáhl ke krku a přesvědčil se, že mu na něm ještě stále sedí hlava: Pravačkou se držel paprskometu, který nosil v pouzdře u boku. Přimhouřenými očima shlížel dolů do tábora rebelů. Bylo ještě dost světla, aby si jej mohl pořádně prohlédnout v dalekohledu. I tam stály stráže a dívaly se na něj. Tohle byli jediná lidé na Venuši. Patřili ke stejné velmoci - a přesto to byli nepřátelé na život a na smrt, a bojovali proti sobě všemi prostředky.

Generál Tomisenkov se právě chtěl odvrátit, aby se vrátil do své chatrče, když vtom nějaký zářivý paprsek rozčísł šero. Vypadalo to, jako by ze skalní plošiny, na které se usídlili, vyšlehl blesk. Bouře nebyly na Venuši právě řídkým jevem, ale právě teď by to bylo neobvyklé.

Tomisenkov se chytil kmene nejbližšího stromu a vytřeštil oči.

Zíral na rozzářený objekt na nebi, který zvolna klesal do džungle jako obrovitý meteorit.

U všech pekelníků - kosmická loď!

Ale nemohla to být žádná z Rhodanových lodí, na tu by přece zbraně základny nezaútočily.

Že by posila z domova?

Jistě! Jinak to ani nemohlo být!

Než se mohl Tomisenkov rozhodnout, znovu se zablesklo. Padající loď už však nebyla zasažena a zmizela za vrcholky stromů.

Když je minula tlaková vlna, generál se rozběhl ke svým mužům. „Četaři Rabove, vezměte si pár lidí a pokuste se najít tu zřícenou loď. I kdyby to nikdo nepřežil, možná by se nám mohla hodit výzbroj, nebo proviant. Pospěšte si, než bude tma.“

Četař, malý, tmavovlasý muž s bystrými očima, spěšně přikývl. „Vezmu s sebou reflektor, generále. Tu loď najdeme, spolehněte se. Nechcete jít s námi?“

Tomisenkov sražil obočí. Bylo opravdu neuvěřitelné, jak velice poklesla morálka mužstva. Bylo načase, aby ji zase zvedl.

„Mám důležitější práci!“ zavrčel a vykročil zpět ke své chatrči. Už se mezi svými muži začínal cítit osaměle.

Četař Rabov se za ním díval. Oči se mu zmenšily do škvírek, vypadal téměř jako Mongol. Nebyl to Mongol, byl Ukrajinec.

A v táboře rebelů bylo hodně jeho přátel. Při nejbližší příležitosti...

Vykročil za generálem. Stráže pozorovaly skálu a čekaly další blesk. Ale žádný nepřišel.

Thora se probudila, když nastala úplná tma.

Nohy ji bolely a pohybovala jimi jen s námahou. Opatrně se pokusila vstát. Opřela se o opěrky svého křesla - a vstala. Podlaha pod jejíma nohama byla silně nakloněná, takže si musela dát pozor, aby nesklouzla.

Zapnula osvětlení, ale tma zůstala. Prudce stáhla páku nouzové baterie. Světla se okamžitě rozsvítila. Pohlédla na robota.

Byl pořád ještě v křesle a čelem se opíral o ovládací panel.

Thora se najednou cítila zoufale osamělá, když si uvědomila, že by robot mohl být zničen. Nějakou menší opravu by snad zvládla, ale složitější závada by mohla znamenat, že robot zůstane navždycky na Venuši, a ona na ní zkusne taky.

Podívala se ven.

Zjistila, že nepřistáli v pralese. Zničená loď ležela na rovné zemi.

Protáhla se a spokojeně konstatovala, že má všechny údy zdravé. Pak se věnovala robotovi. Zkušeně mu uvolnila prsní pancíř a zjistila, že uvnitř není nic poškozeno. Zamyšleně robota zavřela a přemýšlela...

No jistě, praštil se přece do hlavy!

Deska na zátylku hlavové části se dala snadno odstranit a Thora našla uvolněný kontakt. Jakkoli to znělo staromódně, stačilo jej jen přiletovat.

Robot se pak probíral.

„Co se stalo? Byl jsem deaktivován!“

„Jeden kabel, nic víc. Sestřelila nás děla základny. Pravděpodobně nevyšlo něco s dekodérem: Stanice ležela ve vzdálenosti necelých pěti set kilometrů. Co teď?“

„Čekat,“ odpověděl robot. Pro něj to bylo jediné správné řešení. Měl čas.

„Čekat? Na co? Až nás najdou? Venuše je neobydlená. Rhodan mě určitě poletí hledat. Sotva ho napadne, že jsem byla sestřelena. Co je s našimi vysílačkami?“

Robot vstal a mírně předkloněn vykročil k vysílačkám. Thora za ním hleděla a myslela na to, že se vlastně stal jejím jediným přítelem.

„Vysílačky jsou mimo provoz a nelze je opravit,“ konstatoval robot. „Proto nemůžeme pomýšlet na to, že nám někdo přijede na pomoc... Ale Rhodan přece o našem startu ví?“

„Ne, Rhodan nic neví,“ přiznala Thora barvu. „Jednala jsem proti jeho rozkazu. Chtěla jsem z Venuše navázat spojení s Arkonem. Rhodan byl proti, abychom se s Crestem vrátili domů.“

Robot se zastavil a strnul.

„Vy jste jednala proti Rhodanovu rozkazu? Víte přece, že jsem nastaven na to, abych poslouchal Rhodanovy rozkazy? Jste proto mým protivníkem.“

„Jsme oba ve stejné situaci.“

„Přesto musíte být potrestána.“

Thořina pýcha byla tvrdě zasažena. Ona, příslušnice vládnoucí dynastie, má být potrestána...

„Ano, Rhodan by mě měl potrestat,“ přiznala a snažila se, aby to znělo logicky. „Ale může mě potrestat pouze v případě, že mě před sebou uvidí živou. Je tedy tvou povinností přivést mě k Rhodanovi - na venušskou základnu. On si mě tam už najde.“

Robot pochopil, že má pravdu:

„Dobrá, půjdeme na základnu a počkáme na Rhodana.“

To se samozřejmě lépe říkalo, než provedlo.

„Od této chvíle zodpovídám za vaši bezpečnost a váš život,“ konstatoval střízlivě robot. „Neuposlechla jste Rhodanovy zákony, a tím pádem se stáváte mým zajatcem. Loď je nepoužitelná. Vyrážíme co nejdříve.“

„Co potraviny?“ namítla Thora.

Robot ukázal na stěnu.

„Tam jsou zbraně, léky, voda a koncentráty - dost všeho pro tři osoby. Vydržíte s tím dva týdny. Povoluji vám i jednu ruční zbraň, protože to poslouží mému cíli.“

Thora spolkla i tohle. Robot jí, Arkonidance, něco povoloval! V duchu si přísahala, že ho jednoho dne nechá sešrotovat.

Vzala si impulzní paprskomet a zasunula jej za opasek. Pak zabalila koncentráty do malého vaku, podala jej robotovi a sama si vzala léky. Zásobník s vodou vzal robot sám od sebe.

„Beru reflektor,“ řekla Thora a otrásla se, když spatřila, jaká se mezitím venku udělala tma. Museli vyrazit. Věděla, že každou minutou její šance klesají. Rhodan se bude ze všech sil snažit zabránit tomu, aby se spojila s Arkonem.

„Když zapnu infra, vidím i ve tmě,“ uklidňoval ji robot. „A pokud se tu ukáží nepřátelské bytosti, mám svůj vlastní paprskomet,“ zvedl levou paži. „Bezpečně vás dovedu k pevnosti.“

Teprve teď Thoru napadlo, že Venuši většinou obývají obrovští dinosauři. Její odvaha rázem poklesla. Pak ale zvítězilo fanatické odhodlání zvítězit nad Rhodanem. V tom jí nezabránil žádná ze zdejších bestií!

Naposledy se podívala oknem ven a pak otevřela výstup z lodi.

Robot vystoupil první a počkal před lodí. Jeho umělé oči pronikaly temnotou, jako by byl den.

Rabov a jeho lidé to pochopitelně nemohli vědět. Lidé z Východního bloku považovali temnotu za dobrý úkryt a blížili se ke zříceně lodi, o níž nevěděli, komu patří. Stejně tak na ní mohli být lidé z jiných velmocí. Když se uvnitř rozsvítilo, spatřili za oknem dvě postavy. Víc ne. Pak se rozskočily dveře a ti dva vyšli ven. Světlo centrály nechali svítit.

Četař Rabov dal znamení svým lidem. Tři muži sevřeli zbraň a snažili se očima proniknout temnotou. Světlo v kosmické lodi jim udávalo směr, ale ty dva, kteří vystoupili, vidět nebylo. Museli zůstat někde poblíž lodi:

Robot se otočil k Thoře: „Máme veliké štěstí - tam vpředu jsou lidé. Čtyři ozbrojení muži. Blíží se k nám. Když budu chtít, můžu je zabít.“

Thora rychle překonala překvapení.

„Ne, proč? Jsou to nepřátelé?“

„Jeich chování nesvědčí o přátelských úmyslech. Viděli zřícení lodi a přicházejí si pro kořist. Možná to byli dokonce oni, kdo nás sestřelil.“

„Ty víš dobře, že nás sestřelila strážní elektronika základny“ zavrtěla Thora hlavou. „Kdo jsou ti čtyři muži? Poznáváš je?“

„Vypadají, jako by žili v džungli už léta.“ Thora si vzpomněla: zbytky vojáků z invaze Východního bloku. Takže potenciální nepřátelé.

Pokrčila rameny. „Nevypadají sice na přátele, ale nejdříve zjistíme, co po nás vlastně chtějí. Buď připraven. Chci si s nimi promluvit.“

Robot a dívka mlčky vyčkávali, dokud Rabov se svými lidmi nepřišel docela blízko. Pak Thora anglicky řekla:

„Co po nás chcete?“

Četař se musel vyděsit, když se najednou ze tmy těsně před ním ozval ženský hlas. Klopýtl a plácl sebou o zem. Přitom mu z ruky vyletěla zbraň. Květnatě zaklel ve své mateřštině. Bylo štěstí, že Thora nerozuměla rusky.

Rabov vleže odpověděl: „Chceme vám pomoci: Kdo jste?“

Robot se na četaře zahleděl a odpověděl: „Jsme vděční za každou pomoc. Mohu se domnívat, že patříte k jednotkám generála Tomisenkova?“

Rabov se pomalu zvedl ze země. Hlas muže ve tmě zněl podivně tvrdě a mechanicky, i když jeho angličtina byla bezvadná. Četař rozuměl anglicky velmi dobře. Tohle tedy byli lidé Západního bloku. Ve skutečnosti protivníci.

„Ano, patříme k Tomisenkovovi. Řekl bych, že sedíme ve stejné lodi.“

„Nechápu,“ namítl věcně robot. Jistým přirovnáním prostě nerozuměl.

Ale Thora přispěchala s vysvětlením: „Jistěže v takové situaci musíme držet při sobě. Jak jste nás tak rychle našli?“

Rabov se dostal do světla reflektoru. V otrhané uniformě nepůsobil právě skvělým dojmem: Thora si uvědomila, co všechno by se jí mohlo stát, kdyby se octla v rukou takových drsných chlapíků. Ale měla přece svého robota...

Vstoupila proto do kužele světla a stála tváří v tvář Ukrajinci.

Rabov spatřil ženu. Už dlouhé měsíce žádnou neviděl. Byl to tvrdý, otrlý chlap, ale tento pohled ho přivedl do rozpaků. Nejistě přešlápl z nohy na nohu a pak vykoktal: „Viděli jsme vás, jak padáte. Náš tábor odtud není daleko. Poslal nás generál Tomisenkov.“

„No dobrá,“ řekla Thora, která instinktivně vycítila svoji převahu, „tak nás za generálem odveďte. Musíme s ním mluvit.“

Rabov přitakal. Napadlo ho, že tu je ještě řada dalších otázek.

„Jste jediní, kdo přežil zřícení lodi?“

„Byli jsme jedinými pasažéry,“ odvětila Thora, aniž by brala ohled na Rabovovo překvapení. „Pojďme. Nemám chuť tady strávit celou noc.“

Četař Rabov začínal tušit, že tu došlo k záměně rolí, ale instinktivně se bránil, aby s touhle ženou něco nespletl. Proto vydal svým třem mužům rozkaz, aby přišli a schovali zbraně. Sám dal přednost tomu, aby šel těsně vedle Thory. Druhého přeživší ho si nevšímal. Měl zato, že jde o velitele sestřelené lodi. Jenom z čisté zdvořilosti se ho zeptal: „Doufám, že jste neutrpěl žádné zranění?“

Robot věcně odpověděl: „Pouze se uvolnil jeden kabel, ale dokázali jsme jej opravit. S lodí to bylo horší.“

Četař Rabov potřeboval chvíli, aby pochopil.

„Kabel?“ zamumlal zaskočeně. „Kde se uvolnil jaký kabel?“

„U mě, neřekl jsem to?“

Rabov se zastavil a robot do něj narazil. Rabov by málem upadl, protože to vypadalo, jako by do něj vrazil tank. Objal přitom Thoru, která se včas zachytila blízkého stromu.

Robotova levá ruka se hrozivě zvedla.

„Kdo jste?“ zeptal se Rabov.

Thora odstoupila od četaře a s nevolí zavrtěla hlavou. „Ne buďte tak impulzivní, příteli. Můj průvodce je robot. Co je na tom tak divného?“

Rabov pochopitelně neznal žádného arkonidského robota, ale věděl, že na Zemi jsou. Nicméně je měl Rhodan. Jak se k nim lidé ze Západního bloku dostali? Nebo tihle dva nepatřili k Západnímu bloku? Proč by pak byli sestřeleni?

Tady něco nesedí!

Rozhodl se, že se zeptá přímo.

„Patříte ke Třetí moci?“

„Vy o tom pochybujete?“ zeptala se Thora a provedla rukou gesto, které mohl vidět jenom robot. „Budeme tady trčet věčně?“

Rabov se nesměle podíval směrem, kde tušil robota, a pak vykročil.

Děvče a robot...

Opravdu podivný úlovek - generál Tomisenkov bude zírat.

Son Okura se probudil. Lépe řečeno probudil ho nějaký zvuk.

V první chvíli nedokázal říct, co to vlastně je, nebo co je jeho příčinou. Trvalo dlouhé vteřiny, než mu došlo, kde vlastně je.

A znovu ten zvuk.

Okuru bolely nohy, ale tak hrozné to zase nebylo. Aktivoval jistou část svého mozku a noc se před jeho očima proměnila v den. Mohl vidět.

Marshall s Rhodanem spali ve větvích vedle něj.

Zvuk přicházel zleva, byl plíživý a nepříjemný. Když Okura zjistil jeho původce, zůstal sedět a ani se nehnul. Srdce mu na okamžik vypovědělo službu. Pak se divoce rozbušilo a do hlavy se mu nahrnula krev.

Přes větve se blížilo něco velkého, žlutého. Plížilo se to v pravidelných vlnách a mířilo to přesně k nim.

Okura tohohle venušského červa ještě nikdy neviděl. Bylo dokonce pravděpodobné, že ho nespátřil ještě žádný člověk. Tohle zvíře se schovávalo v hlubinách pralesa a odvažovalo se vylézt ven jenom v noci. Žralo všechno: rostliny, měkké dřevo a - maso. Všechno, co se pohybovalo pomalu, nebo bylo nehybné, se mohlo stát jeho kořistí.

Tenhle přerostlý plž se pohyboval velmi pomalu.

Nicméně pouhý pohled na něj vehnal do Okurovy duše děs a hrůzu. Japonec nebyl schopen pohybu. Zíral na tykadla zvířete, zakončené očima. Hrůzu naháněly tři řady ostrých zubů v tlamě. Ty určitě uměly rozmělnit cokoli, co skously. Jistě i kosti.

Vtom zvíře strnulo. Tykadla namířila směrem k Okurovi, jako by plž Japonce viděl. Možná ho i viděl, ale každopádně ho věřil.

Okura viděl, že je to pět metrů dlouhé zvíře. Asi by se do něj pohodlně vešli dva lidé. Ošklivá představa...

Rychle tasil paprskomet a odjistil jej. Zároveň s těmito pohyby z něj spadly poslední zbytky strachu. Žádná živá bytost na Venuši nepřežije zásah arkonidského impulzního paprskometu.

Plž se patrně rozhodl, že to stojí za pokus. Prstence jeho těla se znovu rozhybaly a vyvolaly plíživý zvuk, který Okuru probudil. Japonec se ohlédl na své spící druhy a pak pokrčil rameny. Snad nespadnou ze stromu, až uslyší tiché syčení paprskometu.

Přesně zamířil, což na tak krátkou vzdálenost nebylo těžké, a stiskl tlačítko odpalu.

Jemný paprsek zasáhl plže přímo do hlavy. Tykadla, oči, tlama a půlka hlavy najednou zmizely. Rozplynuly se. Zbytek zvířete se divoce vzepjal a s plesknutím spadl do hlubiny.

Rhodan byl okamžitě vzhůru.

„Co se děje Okuro?“

„Nějaký had. Plížil se sem, ale včas jsem se probral. Myslím, že je beztak na čase, abychom pochodovali dál.“

Marshall se ztěžka otočil na druhou stranu.

„Co tady hlučíte? Uprostřed noci? To člověk nemůže mít chvíli klidu?“

„Už jste ho málem měl navěky, ten váš klid,“ poznamenal Rhodan. „Nebýt Okury, sežral vás k večeri nějaký červ.“

„Cože?“

Marshall byl ještě příliš rozespálý, aby mu hned došlo, co se stalo. Ale nakonec vstal a pustil se do příprav snídaně. Větev, která hořela díky zásahu paprskometem, vydávala dostatek světla.

O půl hodiny později už zase pochodovali pralesem. Okura šel v čele, v ruce svíral paprskomet, a zkoumal cestu. Země pod jejich nohama byla dosud suchá, ale nemohla být daleko doba, kdy narazí na nějaký močál. Všichni tři muži kráčeli kupředu s touto myšlenkou v hlavě.

Kdesi napravo cosi zachrastilo.

Marshall se na trhlo a bezděčně se zaposlouchal do tmy, zda nezaznamená nějaké hypnotické sdělení nebo myšlenku. A skutečně!

Něco zachytil.

Byly to velmi primitivní a povrchní myšlenky, které se točily hlavně kolem kořisti a žrádla, ale byly to myšlenky.

„Vpravo někdo je!“ zvolal. „Vidíte ho, Okuro?“

Japonec pohlédl naznačeným směrem a přikývl.

„Zase stíny goril, jako včera. Dokud na nás nezaútočí, nemusíme z nich mít strach. Divím se, že si nás nevšímá. Určitě o nás ví!“

„Možná nás považuje taky za opice,“ zamumlal Rhodan a pomyslel na těch pět set kilometrů, které museli překonat. V duchu si nadával, že se za Thoru vydal tak nepřipraveně a zbrkle. Proč jen si nevzal nějakou spolehlivou, vyzkoušenou loď?

Už se nestarali o svůj neviditelný doprovod a kráčeli kupředu, až se zastavili u malého jezera, aby si odpočinuli a najedli se. Daleko před nimi znělo jakési tlumené hučení. Rhodan se Okury zeptal, co to je.

„Nejsem si jist,“ odpověděl Japonec, „ale vidím před sebou jezero, úzký přítok do něj, skály a nějaký vodopád. Vzadu začínají hory. Tam budeme moci pokračovat v cestě rychleji...“ Zapálili pořádný oheň. Plameny vysoko šlehaly. Okura se přesto pořád rozhlížel, i když věděl, že je oheň před zvířaty chrání.

Voda z jezera byla nepoživatelná. Marshall vařil a konstatoval, že brzy budou muset vyrazit na lov. I vody už měli málo. Rhodan ho uklidnil. Připomenul mu, že brzy nastane den, a zároveň ho upozornil na nedaleký vodopád.

Kolem poledne došli ke kolmé skalní stěně.

Za šedesát hodin mělo vyjít slunce, ale neměli tolik času, aby na ně mohli počkat. Cestou se Okurovi podařilo díky Marshallovu koltu zastřelit malé zvíře. Takže večere byla velmi chutná.

Teď stáli pod skálou a naslouchali hučení blízkého vodopádu.

„Rozbijeme tu tábor,“ rozhodl Rhodan. „Zapálíme zase pořádný oheň. Tady budeme. v bezpečí. A pak vylezeme nahoru na skalní plošinu.“

Okura se zahleděl do venušské noci. „Plošina je asi tři sta metrů nad námi,“ řekl.

„Nemáme provazy,“ připomenul Marshall.

Rhodan mávl rukou.

„Nemáme jinou možnost. Kromě toho bych chtěl zdůraznit, že pochod po plošině bude jednodušší, než cesta pralesem nebo močálem. Pokud budou jednou na Venuši žít lidé, pak jenom na takových skalních vyvýšeninách.“

Plameny vzplály, upekli si zbytek uloveného zvířete, které připomínalo - jak Marshall poznamenal - oholeného vepřika, a pak se spokojeni a s plnými žaludky uvelebili ke spánku.

mlčeli.

Do jejich mlčení náhle zazněl výstřel.

Výstřel - velmi neobvyklý zvuk na neobydlené planetě! Marshall zamyšleně hleděl do ohně, pak několikrát zafuněl a řekl: „To někdo střelil dalšího vepřika a strefil ho hned napoprvé... Panebože, tady někdo střílel!“

Okura vyskočil na nohy.

„To není možné! Kdo by tady střílel?“

Rhodan byl zaskočen stejně jako jeho druzi, ale jeho rozum pracoval rychleji a bystřeji. Ve zlomku vteřiny pochopil, že tu museli střílet lidi, a hned věděl, co to bylo za lidi. Zároveň se mu vybavila zeměpisná poloha rozbitých Tomisenkovových jednotek a došel k jasnému závěru: Nahoře na skalní plošině tábořily zbytky jeho expedice.

Kývl na Okuru.

Proč by ne? Nejsme jedinými lidmi na Venuši - a kromě toho by to mohla být i Thora.“

„Ta by se určitě nezahazovala s pozemskými bouchačkami,“ zavrtěl Japonec hlavou.

„Pak to budou Tomisenkovovi muži,“ přiznal Rhodan.

„Východní blok?“ naklonil Marshall hlavu. „Co ti tu pohledávají?“

„Asi loví, jak jste právě slyšel.“

Vtom padl další výstřel a za ním zazněla celá salva. Z jiné strany přišla odpověď. Bezesporu tu byly dvě skupiny a střílely po sobě. To měnilo situaci.

Rhodan zamyšleně hleděl na skalní stěnu. „Myslím, že by nemělo význam se na ně obracet o pomoc. Kdyby mě poznali, nepřežil bych ani vteřinu. To mně vděčí za svou nezáviděníhodnou situaci - aspoň podle jejich názoru. Ale na druhé straně mají pušky, pomocí kterých je možné lovit zvěř. Váš revolver nám dlouho nevydrží, Marshalle. Takže se někdo bude muset pokusit navázat s nimi kontakt.“

„Dost velké riziko,“ zamumlal Okura. „Ale mohl bych se o to pokusit, protože je uvidím dřív než oni mě.“

„V noci ano, ve dne ne. Myslím, že nejdříve ze všeho vylezeme pěkně nahoru a pak se uvidí. Vyrážíme za pět hodin. Jenom nechápu, proč proti sobě bojují?“

Okura se opřel o skálu: „Bojují o Venuši, o co jiného? Neumějí se dohodnout.“

Rhodan s plnou vážností kývl. „Asi máte pravdu, Okuro. Ale v tom případě se hádají o něco, o čem nebudou nikdy rozhodovat.“

Oheň pomalu uhasínal.

Pak nastala tma. Ale ta už neměla trvat dlouho.

Četář Rabov odvedl Thoru a robota do hlavního stanu generála Tomisenkova, předal je a pak s dvaceti muži odešel na skalní plošinu, aby vypátral rebely a pokusil se získat nějaké zajatce.

Tomisenkov potřeboval vědět, jestli proti němu neplánují nějaký útok.

Byla to cesta přes močály, propasti a džungli, ale Rabov po ní nešel poprvé. Znal označení, která vedla ke skalnímu ostrohu rebelů, a sám se tam chystal odejít, až nastane čas.

Ještě však bylo brzy.

Rabovova hlídka nebyla jedinou, která byla tu noc na cestě.

Z druhé strany se blížila malá armáda nejméně dvou set mužů.

Původně také patřila k Tomisenkovovi, ale nechtěla mít nic společného ani s ním, ani s rebely. Byla to skupina pacifistů, která

chtěla rebely přesvědčit o správnosti svých názorů i násilím, kdyby to muselo být. Vedl ji jistý poručík Valerinski.

Valerinski dospěl ke skalnímu ostrohu jako první. Překvapil strážce rebelů, ale nezabil je, pouze zajal.

O hodinu později překvapili strážného tábora. Když se pro bral, vystřelil do vzduchu a varoval své kamarády. Pak se rozpoutala přestřelka.

Rabov a jeho muži byli ještě několik kilometrů od tábora rebelů, když zaslechli výstřely. Pak se konala krátká válečná porada, jejímž výsledkem bylo konstatování, že všude kolem je patrně rozeseto více skupin. Jak se však s nimi spojit?

Rabov už chtěl vydat rozkaz k dalšímu pochodu, když k němu přiběhl jeden z jeho mužů a zvolal: „Oheň! Táhle vpředu na kraji plošiny hoří oheň!“

„Dole?“ chtěl vědět Rabov.

„Jo, na úpatí skály. Rebelové tam možná mají stráž.“

„Jo, a svítí si ohněm, který je vidět na kilometry daleko,“ posmíval se Rabov. „Podíváme se, co to je!“

Za další dvě hodiny spatřil tři spící muže. Posvítili si na ně reflektory, a to je rázem probudilo.

Protože vypadali čistě a neměli uniformy rozprášené armády, Rabov je oslovil anglicky. Měl nejisté tušení, že mu ta žena lhala, a že nebyla sestřelena jen ona a robot.

„Ruce pryč od zbraní,“ radil naléhavě. „Míří na vás dvacet pušek. Jeden muž k vám přijde a odzbrojí vás. Jak vidím, máte jen pistole. Jestli rozumíte, přikývněte.“

Perry Rhodan pochopil, že udělal chybu. V kraji, kde se střílí, člověk neuléhá ke spánku. Proto tiše, zašeptal Okurovi:

„Vidíte něco?“

„Ten chlap nelže,“ zašeptal Japonec. „Obklíčili nás a míří na nás puškami...“

„Naše šance?“

„Hm..., řekl bych..., jedna ku deseti.“

„Příliš málo,“ hlesl Rhodan a zvolal: „Ať váš muž přijde a odzbrojí nás. Kdo jste?“

„To se včas dozvíte. To jste před chvílí stříleli vy?“

„Jestli máte na mysli tu přestřelku, pak vás musím zklamat. Bylo to nahoře na skále.“

Rhodan se nechal bez odporu zbavit paprskometu a s uspokojením konstatoval, že Marshallovi zůstal v kapse jeho kolt. Zato Okura vypadal nešťastně.

„Tak,“ řekl muž za reflektorem, „a teď si trochu popovídáme. Já jsem četař Rabov z armády generála Tomisenkova. Kdo jste?“

Rhodan se zamyslel. Musel být opatrný: „Já patřím k expedici, která měla zkontrolovat zabezpečení Rhodanovy pevnosti.“

„Kdo vás poslal?“

„No, kdo asi?“

„Američani?“

„Možná.“

Rabov to pokládal za jasnou odpověď. Jenom si nedokázal vysvětlit, proč mu ta dívka lhala.

„Vy jste patrně všichni, co se zřítily, že?“

„Správně.“

„Hm.“ přemýšlel Rabov. Ještě nechtěl vyložit všechny trumfy z ruky. „A kde jste spadli?“

Rhodan ukázal k východu. „Támhle v džungli.“

„Aha,“ řekl Rabov, ale nebyl přesvědčen. „Takže ne nad skálou, ale v džungli. A pak jste došli až sem?“

„Ano. To je to tak divné?“

Rabov neodpovídal. Stál před těžkým rozhodnutím. Měl tyhle zajatce odvést Tomisenkovovi, nebo je měl předat jako dárek rebelům, ke kterým by se mohl později připojit? Pak tu byla ještě jedna skupina... Nejlépe bude počkat, kdo vyhraje...

„Vezmeme vás s sebou,“ řekl Rhodanovi. „Tak do toho, chlapi. Podíváme se nahoru, kdo vyhrál tu bitvu.“

Výstup na skalní ostroh se ukázal stejně dlouhý jako nebezpečný.

Někteří z Rabovových lidí šli napřed, protože tajnou stezku dobře znali. Uprostřed kráčel Rhodan, Marshall a Okura, za nimi Rabov. Na konci pak ještě několik vojáků.

Po sedmi hodinách byli nahoře. Z dálky slyšeli výstřely. Okura stál poblíž Rhodana a zašeptal: „Mám uprchnout? Půjde to snadno.“

Rhodan si uměl představit, že by to bylo docela dobré. Japonec viděl i potmě a dokázal by zakročit, kdyby se naskytla příležitost.

Ale Rabov si všiml jejich šepotu a zakázal jim jakýkoliv druh hovoru.

Po několika desítkách metrů však Okura najednou zmizel. Nikdo kromě Rhodana si jeho útěku nevšiml. Navíc se blížila střelba. Takže se tam ještě stále bojovalo.

Prostranství bylo stále přehlednější.

Rhodan viděl záblesky a s uspokojením zjišťoval, že nebyly použity paprskové zbraně.

První projektily jim zahvízdaly kolem uší. Muži zalehli. Četař ležel vedle Rhodana a nespouštěl ho z očí.

„Kde je ten Japonec?“ hlesl po chvíli. „Přece nám neutekl?“

„Je někde blízko,“ odpověděl podle pravdy Rhodan. „Možná se chce porozhlédnout. Abych byl upřímný, nějak si nepřipadám jako váš zajatec, Rabove. Mám pocit, že před námi stojí společný nepřítel. Měli bychom se sjednotit dřív, než nás k tomu donutí.“

„Nedostal jsem rozkaz navazovat styky s nepřítelem, ale prozkoumat situaci. Musím vědět, kdo přepadl tábor rebelů.“

„Jak to rebelů?“ podivil se Rhodan.

„Povstali proti Tomisenkovovi a rozhodli se, že dobrovolně zůstanou na Venuši, aby se stali kolonisty.“

„Co jiného jim zbývalo? Tomisenkov nesouhlasil.“

„Generál chce splnit svůj úkol a proniknout do Rhodanovy pevnosti.“

Rhodan zavrtěl hlavou. „To je stejně nesmyslné, jako neuskutečnitelné. Na Zemi už vládne mezi Rhodanem a Východním blokem mír. Tomisenkovova armáda je považována za pohřešovanou.“

Rabov mlčel.

Pak se rozhodl hrát s otevřenými kartami. „Nevím, kdo jste, ale chci vám něco říct. Obelhal jste mě. Nepatříte k Západnímu bloku, ale k Rhodanovi. Proč jste mi to zamlčel?“

„Jak jste na to přišel?“

„Nevím. Jenom mě zajímá, proč vás Rhodanovy zbraně sestřelily. Máte něco proti němu?“

„Proti němu osobně nic,“ usmál se Rhodan. „Jenom někdy proti jeho lehkomyšlnosti.“

„Tomu nerozumím,“ zavrtěl Rabov hlavou a zahleděl se na hořící horizont. Stále se tam střílelo a před ohněm pobíhaly siluety lidí. Zneklidněl.

„Jak víte, že patřím ke Třetí moci?“ zeptal se Rhodan a pohlédl přitom na Marshalla. Než mohl Rabov odpovědět, telepat řekl: „Na druhém skalním ostrohu byla sestřelena ještě jedna loď. Rabov v ní našel ženu a robota. Oba jsou v rukou generála Tomisenkova.“

„Je to pravda?“ zeptal se Rhodan zkoprnělého vojáka.

Četař přikývl.

Rhodan pochopil, že má šanci. Když si ho nedají do souvislosti s Throu, možná ho ani nepoznají. Na druhé straně však Tomisenkov nevěděl, že Thora utekla, a že je pronásledována.

Zamotaná situace. Ale Rhodan se už nedostal k tomu, aby si s ní lámal hlavu. Těsně před jeho obličejem se zablesklo a exploze mu málem protrhla ušní bubínek. Kdosi zařval a zhroutil se. Všude se zjevovaly temné postavy a vrhaly se na Rabovovy muže.

Rhodan viděl, jak Marshall vyskočil a jedním skokem se octl v křoví. Nedokázal se rozhodnout, jestli ho má následovat, přestože mu příležitost k útěku připadala vhodná.

Ale nová situace vyžadovala, aby zůstal u Rabova.

Ozývaly se výkřiky. Bylo zřejmé, že si je útočníci spletli s rebely. Kdosi vyzval Rabova a jeho muže, aby se vzdali. Že si smějí ponechat zbraně a že si spolu promluví, aby zabránili krveprolití.

To se Rabovovi zdálo velmi rozumné. Prikázal svým mužům, aby zastavili palbu.

Někdo zapálil louč. Do jejího světla vstoupil muž s černým vousiskem. Zastavil se až před četařem.

„Kdo jste?“ zeptal se panovačně. „Patříte k rebelům?“

„To bych se vás taky mohl zeptat,“ odpověděl Rabov. „Zabili jste čtyři mé muže.“

„Nepatříte k rebelům. Zvláštní: Snad ke generálu Tomisenkovovi?“

„A kdyby?“

„To by bylo stejně zlé - aspoň pro vás. Nechceme mít nic společného ani s ním, ani s jeho protivníky.“

„Tak proč přepadáte rebely?“

„Následujte mě do tábora. Tam si znovu promluvíme. Třeba budete rozumní a najdeme řešení. Ti, kteří tam přežili, se k nám už připojili.“

„K vám - kdo jste?“

Neznámý se udeřil do prsou. „Jsem Valerinski, prezident pacifistů.“

Rabov pomalu přikývl a vrhl na Rhodana rychlý pohled. Pak sklouzl pohledem na čtyři mrtvá těla svých vojáků.

„Aha,“ vzdychl. „Takže vy jste pacifisti. Pacifisti, kteří vraždí a vypalují tábory. Rebelové jsou mírní a nikomu neškodí, a pacifisti je zničí a vyženou. Jistě, teď už to chápu.“

„Jak to myslíte?“ vyjel na něj Valerinski zlostně.

„Jak to říkám,“ pokrčil rameny Rabov. „Dobrá, půjdeme s vámi. Ale nenamlouvejte si, že s námi budete jednat jako se zajatci.“

Rhodan si musel v duchu přiznat, že se mu četař Rabov zamlouvá.

Okura, který se ani na malou chvíli nevzdálil od hlídky, pozoroval celé přepadení a následující překvapivý klid zbraní zpovzdálí. Viděl také, jak uprchl Marshall. Zanedlouho se spojili.

„Měli bychom z toho Rhodana vytáhnout,“ navrhoval Okura, protože cítil výčitky. Ale Marshall zavrtěl hlavou. „To by bylo proti jeho plánům. Chce teď zůstat s tím Rabovem, protože jen ten ví, kde je Thora. Kdyby bylo nejhůř, tyhle dva vysvobodíme.“

„Mně se nelíbí tenovej...“

„Valerinski? Hloupý fanatik.“

„Ti jsou nejhorší...“

„Co teď vidíte?“ zeptal se Marshall.

„Tábor. Je zcela vypálený. Obyvatelé utekli.“

Na okraji mýtiny se dvojice zastavila. Dál se už neodvažovali. I kdyby ztratili Rhodana z dohledu, Marshall neustále sledoval jeho myšlenky. Rhodan sice nebyl telepat, ale cítil, když s ním Marshall navazoval spojení. A tak bylo možné, že Australan Marshall stále věděl, co se děje.

Valerinski svolal všechny své lidi a zajatce do největší místnosti vesnice a pak vylezl na stůl. Zvedl obě ruce a požadoval klid.

„Muži a ženy!“ zvolal chraplavým, ne právě příjemným hlasem. „Boj skončil, a my jsme se rozhodli, že teď půjdeme společnou cestou. Na Venuši musí zavládnout mír. Ale musí zmizet i poslední nebezpečí. Je jím generál Tomisenkov. Jeho plán útoku proti Rhodanově základně je ryzí sebevraždou. Právě z tohoto důvodu jsme se od něj oddělili. Vy jste to udělali pro to, abyste mohli žít v míru a klidu. I my to chceme. Ale než toho docílíme, musíme všechny zdejší lidi přesvědčit o čistotě své ho úsilí. A k tomu je nám zapotřebí vůdce!“

Ode dveří se ozvalo: „Valerinski je náš vůdce! Přinese nám svobodu!“

Rhodan pomalu pokyvoval hlavou.

„Takhle začínají všechny války,“ zašeptal tak tiše, že to mohl slyšet jenom Rabov, stojící vedle něj.

Jednotka mutantů Perryho Rhodana podléhala rozkazům Reginalda Bulla. Mutanti byli lidé, u nichž se vinou radioaktivního záření v době jejich embryonálního vývoje objevily mimořádné vlastnosti, spojované kdysi pod pojmem parapsychologie.

Jediným mimozemským členem jednotky mutantů byl Gucky, neboli myšob, který pocházel z planety Tramp. Při jednom z mezipřistání STARDUSTU se propašoval na palubu a už zůstal mezi lidmi.

I když Gucky vypadal jako velká myš, byl inteligentní a dokázal přemýšlet. Za pomoci Johna Marshalla se naučil několika řečem. Už několikrát vyděsil Rhodanovy hosty tím, že uprostřed oficiální audience pronesl z kouta, kde seděl: „Nu, jak se vám daří, dámy a pánové?“

Kromě toho byl Gucky nejlepší telepat v celé jednotce. Už si odvykl, aby tuhle schopnost používal jako prostředek ke hraní. Dřív se jeho vinou stávaly různé věci, například i to, že najednou zničehonic odstartovala neobsazená kosmická loď.

Gucky měl jednoho protivníka, se kterým se často utkával v slovních půtkách: Reginalda Bulla. Ti dva spolu velmi často špičkovali.

Nicméně teď měl Bully práci, a byl vážný. Více než vážný, protože se mu na Venuši ztratily stopy po Thoře, ale i po Rhodanovi! Nehlásil se!

Proto Bully velmi rychle svolal své mutanty a nařídil jim, aby se během půlhodiny připravili ke startu na palubě GOOD HOPE.

To byla kulovitá loď, která kdysi zůstala jako jediná ze zničeného křižníku na Měsíci. Původně to byl vlastně jen záchranný člun, ale ve své době to byla největší loď na Zemi. V průměru měla šedesát metrů a dokázala být rychlejší než světlo.

Bull už odcházel z místnosti, když se za ním ozvalo: „Měl bych ještě jeden dotaz!“

Bull se zamračil a otočil se na Guckyho: „Tak si pospěš, honem! Nemáme čas!“

„Patřím k jednotce mutantů a poletím na Venuši, že?“

„Ty? Abys tam zase něco popletl? Nepřipadá v úvahu!“

Ale myšob se nechtěl jen tak vzdát. „Řeknu to Rhodanovi,“ oznámil suše.

„Pro mě za mě,“ zavrčel Bull a chtěl jít ale nedokázal zvednout nohu. Byla jako přitlučená k zemi. Něco neviditelného ji tam drželo. Zlostně na Guckyho křikl: „Nech toho, prcku! To je vzpoura!“

„Smím taky letět?“

Bull cítil, jak v něm narůstá zlost: Někteří mutanti se zastavovali a bavili se pohledem na ně.

„Ne, nesmíš!“ zlobil se Bull. „Teď už vůbec ne! Akce na Venuši vyžaduje celé muže, a ne Mikymauze!“

To neměl říkat. Najednou cítil, že je lehký jako pírkó, a že stoupá ke stropu: Gucky seděl na svém širokém ohonu a cenil řezáky. „Je to definitivní?“ zeptal se.

„Jo! Je!“ řval Bull, přestože věděl, jaké to bude mít následky. Nemělo význam stěžovat si Rhodanovi, protože ten měl pro Guckyho slabost.

Najednou se otevřelo okno a Bull z něj vyplul jako balon. Vznášel se dobře třicet metrů nad betonem chodníku - to všechno díky Guckyho telekinetickým schopnostem.

„Takže? Smím taky letět? Musíš si přece přiznat, že jsem docela schopnej spolupracovník.“

„Dinosaury do vzduchu nezvedneš! A kromě toho je tohle jasný vydírání! Ale dobře! Beru to zpátky. Můžeš letět! A dej mě zas dovnitř...“

Myšob nechal Bulla měkce přistát na okenním rámu. „Tak dobře. Ale jestli porušíš svoje slovo, poletíš bez skafandru až na Měsíc!“

Bull mlčky slezl z okna a vykročil ke dveřím. Telepatka Betty Toufryová mu ustoupila z cesty a začervenala se. Bull musel v té chvíli v duchu strašlivě klít.

Generál Tomisenkov se zatvářil spokojeně, když spatřil nečekaného hosta. Osud mu dal hezký dárek. Do rukou mu padla Thora, jedna z nejbližších Rhodanových spolupracovnic. Arkonidanka, které Rhodan vděčil za svou moc.

Pokud se k ní bude chovat slušně, třeba ho za to taky nějak odmění.

„Politováníhodné, opravdu velmi politováníhodné,“ pokyvoval hlavou generál. „A vy si vážně myslíte, že to byl nějaký omyl?“

„To byl absolutní omyl!“ vysvětloval robot. „Elektronické zabezpečovací zařízení nás nepoznalo!“

„Není možné, že vás Rhodan úmyslně sestřelil, abyste nemohla vstoupit na základnu?“

„Nesmysl,“ odsekla Thora. „Ten tu ještě nemohl být.“

„Ale - on sem přiletěl!“

Thora se kousla do rtu. Pořád dělala stejnou chybu: podceňovala lidi. Málem by se prozradila. Ted' už ale bylo pozdě.

„Možná,“ uhnula s odpovědí. „Možné je všechno. Možná byste mi taky mohl prozradit, proč mě tu držíte? Dobře víte, že můj robot může celý váš tábor rázem zničit. Dáte mi zásoby a vojáky, nebo se o to mám postarat sama?“

„Proti mně nic nepodniknete, protože sama jste v podstatě bezmocná. S tím robotem se nikdy nedostanete těch pět set kilometrů k základně. Jste na mě odkázaná. Dobrá, nechci vaši situaci zneužívat, chci vám pomoci. Odvezu vás na základnu, pokud nás nezastaví zábrany.“

„Reaguje na vzorky našich mozkových vln, to bude v pořádku.“

„To je výborné. A až budeme stát před základnou, co se stane pak?“

„Budete se smět vrátit, aniž by se vám něco stalo.“

„Jak velkorysý, ctěná Arkonidanko! Rhodan vás kdysi zachránil na Měsíci, a vy jste mu za to dala moc nad Zemí. Já vás za chráním tady a vy mě chcete odbýt almužnou. Ale co říkám almužnou! Chcete mi dát to, co už dávno mám: bezpečí! Ne, má milá, jestli chcete odvézt k základně, musíte za to patřičně zaplatit!“

Věděl, že to Thora sama nedokáže, a chtěl toho využít. Kro mě toho měl v úmyslu co nejdřív zneškodnit robota. Nebylo lepšího rukojmí než Thory z Arkonu.

Obzvlášť tehdy, byl-li Rhodan na cestě na Venuši.

Thora zcela jasně cítila jeho neupřímnost. Ale nic jiného jí nezbývalo, a proto řekla: „Budu nucena požádat vás o pomoc a chápu, že za to musím zaplatit. Počkejme, až začne den, pak se uvidí. Do té doby mě a mého robota někde ubytujte.“

„Copak on musí spát?“ zeptal se Tomisenkov posměšně.

Thora zavrtěla hlavou a chladně odvětila: „Ne, on ne. Ale já ano.“

Stav, ve kterém se Rhodan, Rabov a jeho lidé ocitli, nemohl být jednoznačně nazván zajetím. Směli si ponechat zbraně a byli umístěni ve velké místnosti, kolem níž Valerinski rozmístil stráž k jejich ochraně.

Rhodan požádal Rabova, aby jemu a jeho dvěma druhům vrátil paprskomety. Četař bez odmlouvání poslechl. Jako by tušil, že v brzké budoucnosti bude tohoto tajuplného cizince ještě potřebovat.

„Co se teď stane?“ zeptal se po chvíli Rhodan, protože se domníval, že Rabov bude lépe znát mentalitu svých krajanů. „Zaútočí Valerinski na generála?“

„To docela jistě.“

„A nepovažujete za svou povinnost Tomisenkova varovat?“

Rabov váhal. Rebelové už prakticky neexistovali. Valerinski mu byl silně nesympatický. To už bylo lepší zůstat u Tomisenkova. Přikývl.

„Přirozeně, že by to měla být moje povinnost, ale jak to provést, aniž bych vzbudil podezření“

„To nechte na mně,“ řekl Rhodan. „Jenom jsem chtěl znát váš názor. Mí dva přátelé nás odtud dostanou... Řekněte svým lidem, že se pro ně vrátíme později.“

Rabov se obrátil ke svým. Pak vyšel společně s Rhodanem na ulici. Kousek od nich plál táborový oheň. Kolem posedávalo několik mužů, bylo na nich vidět, že by mnohem raději spát.

Rhodan s Rabovem vykročili.

Polospálenou vesnici nechali za sebou. Před nimi byla černočerná tma. A za nimi se po nich pořád ještě nikdo nesháněl.

Vtom se v křoví krátce zablesklo. Rhodan zaslechl jistě znějící kroky. Takhle chodil potmě jenom jeden muž.

Okura!

„To jsem já!“ zašeptal Rhodan. „Je se mnou Rabov. Ukáže nám cestu k Tomisenkovovi - a tím pádem k Thoře.“

Rhodan cítil jak to četařem trhlo. „Cestu ke komu?“ A když nedostal odpověď, odpověděl si sám: „K Arkonidance Thoře?“ Pak ještě dodal: „Kdo jste?“

Přišel Marshall.

„Všecko v pořádku?“ zeptal se a otočil se na četaře: „Nelámejte si hlavu, Rabove! Vsadil jste na správného koně. Zůstaňte při tom. Odveďte nás ke generálu Tomisenkovovi a všechno ostatní nechte na nás.“

Bull svíral řízení GOOD HOPE a upřeně hleděl před sebe směrem k Venuši. Znal pozici venušské základny a spočítal si, že se teď nachází na noční straně. Za čtyřicet hodin tam vyjde slunce.

Začínal být neklidný.

Pokud akce proběhla hladce, Rhodan by se měl už dávno přihlásit. Copak Thora nenašla základnu? A když ne, co se s ní stalo? Možná ani neletěla na Venuši, nýbrž rovnou někam mezi hvězdy!

Bull stiskl tlačítko.

Na obrazovce se objevila tvář mutanta Tanaky Seiko. To byl muž, který se vyznal v různých frekvencích a uměl je dešifrovat.

„Šéfe?“

„Ještě pořád nic?“

„Z Venuše ani pípnutí,“ zavrtěl Seiko hlavou. „Jako by tam nikdo nežil.“

„Což určitě není pravda. Přinejmenším tam musí žít spousta vojáků Východního bloku. Určitě mají vysílačky. Ale proč se nehlásí Rhodan s Thorou, to mi je záhadou.“

„Jeich náramkové interkomy jsou na tuhle vzdálenost příliš slabé.“

„Ale ne přístroje lodi, Seiko.“

„Možná nefungují.“

„Kdo ví...“

Bull horečně přemýšlel, ale k žádnému závěru nedocházel.

„Dobrá, zůstaňte na příjmu, Seiko. A hlaste se, kdyby se někdo ozval. Já teď nasadím na přistání.“

Zanedlouho se přiblížili k Venuši a ponořili se do její husté atmosféry.

Vtom lodí cosi oťásl tak silně, že Bull málem vypadl z křesla. Zatímco se pevně držel a očima odečítal kontrolky, otevřely se dveře a dovnitř se vítilo několik mutantů najednou.

Teleoptik Ralf Marten se přidržoval stěny. „Co se to s vámi děje, Bully, chcete nás všechny zabít?“

Bull na něj pohrdavě pohlédl. „Máte strach? Sám nevím, co se stalo. Počkejte, volá mě Seiko.“

Spojařova tvář byla pobledlá. „Vysílání ze základny,“ řekl pak.

„To musí být počítač. Brání nám v přistání.“

„Cože?“ zařval Bull a zatvářil se tak, že by z něj v tom okamžiku musel počítač dostat panický strach. „Co ho to napadá?!“

Čekali a zkoušeli to.

Seiko byl bezradný. Počítač základny vysílal pořád dokola informaci o tom, že byl zapojen tajný program X, který brání v přistání lodi...

Bull to nakonec vzdal a otočil se na Martena: „Pak Rhodan taky nepřistál. Počítači asi najednou přeskočilo.“

Bull nemohl tušit, že jde jen o logické pokračování předchozích událostí. Rhodan sám nastavil tajný program X, když naposledy opouštěl Venuši. Počítač měl nyní zakódováno, že musí zabránit ve vstupu na základnu každému, pokud by předtím došlo k události, které vyhodnotí jako nebezpečné.

Tento program počítače byl aktivován poté, kdy sestřelil dvě nové lodě Rhodanovy flotily. Ted' už bylo pozdě. Ochranné pole mohlo být vypnuto pouze ze základny.

Tím bylo dosaženo mrtvého bodu, který mohli překonat jenom Rhodan nebo Thora, nikoli však Bull.

„Ted' už vím,“ zavrčel Bull, „že se Rhodanovi něco stalo. Jestli na tom nese vinu počítač, osobně ho do šroubku rozeberu a zahodím!“

Ještě během sestupu ze skalního ostrohu se rozednívalo.

Ale chvíli trvalo, než se objevilo slunce.

Okura je vedl s obvyklou jistotou, takže se jim dařilo uhýbat před překážkami včas. Nikdo je nepronásledoval, proto se dalo čekat, že už snad unikli.

Rhodanovi to přišlo vhod. Neměl v úmyslu plést se do záležitostí znepřátelených skupin.

Mezi oběma skalními plošinami ležela močálovitá nížina. Rabov tvrdil, že je jednodušší překonat ji v noci, protože přes den se k životu probouzejí dinosauři. Ti útočí na každého, protože každého považují za vetřelce či konkurenta.

Muži věřili svým spolehlivým paprskometům a uklidňovali Rabova. O potraviny nemuseli mít obavy, protože jich měli ještě dostatek. Pokud všechno proběhne dobře, mohli se k Tomisenkovovi dostat za nějakých dvacet hodin.

Když dorazili na místo, kde je Rabov v noci překvapil, už bylo dost jasno na to, aby rozpoznávali okolí. To, co viděli, nebylo nijak povzbudivé.

Vodopád přecházel v prudký proud řeky, která ústila do jezera. Po jeho břehu vedla stezka, po které museli jít. Na východ se objevila rozmazaná skvrna slunce.

Jezero se hýbalo.

Na mnoha místech se objevovaly víry a pak se z hladiny zvedala obrovitá těla nejrůznějších dinosaurů, velmi podobným těm, kteří kdysi obývali Zemi.

Někteří sice zůstali ve vodě, ale většina si to namířila ke břehu. Těžkopádně vystupovali z vody a ztráceli se v pralese. Z sebou zanechávali širokou ničivou stopu.

Rhodan tomu přihlížel přimhouřenýma očima. Nakonec si povzdechl a řekl Marshallovi: „Teď můžeme konečně zjistit, jestli dinosauři myslí. Řekl byste, že jsou jejich mozky schopny vyzařovat myšlenkové impulzy?“

„Proč by ne?“ odvětil zamyšleně telepat. „Každá živá bytost myslí, i mravenec... Já dokonce tvrdím, že pouze milovník zvířat je schopen pochopit vesmír, protože chápe, že jiné bytosti, v našem případě zvířata, také myslí. I když jinak než my, pánové tvorstva.“

Rhodan neodpovídal. Díval se na kouř, který vystupoval, z džungle. Takhle to vypadalo na Zemi před miliony let. Tenkrát i na Zemi vládla zvířata, protože člověk přišel mnohem později. Za svou existenci vděčil zvířatům, stejně jako zvířata za i vděčila rostlinám...

Rhodan se pohnul.

„Dokážeme to. Proti impulznímu paprskometu nezmohou ani největší bestie nic. Ovšem doufám, že jich nebudeme muset zabít mnoho. Patří tomuto světu, a tento svět patří jim. Jdeme.“

Seržant Rabov šel napřed, za ním následoval Rhodan. Marshall a Okura šli vzadu.

Brzy se ocitli na břehu, ale Rabov krácel poměrně daleko od vody, aby nešlápli do močálovité mokřiny. Pod mocnými stromy byla půda ještě poměrně pevná a setkání s dinosaurem se ta zdálo být téměř vyloučené.

Pokračovali docela dobře, dokud neobešli záliv a nezjistili, že dalších pět kilometrů musejí urazit přes step, porostlou trávou vysokou až pět metrů. Půda tu byla navíc měkká a poddajná. Připadali si, jako by šli po obrovské nasáklé houbě a necítili se bezpečně ani tak málo, jako v džungli.

Rabov ukázal směrem, kde z páry vystupoval temně fialový skalní blok.

„To je naše stezka. Tudy chodíme, ale jenom v noci. Hned to tu bude sušší.“

Přidali do kroku, aby nechali nebezpečnou zónu co nejdříve za sebou.

Vtom Rabov vyjel a zařval. Tasil pistoli a vystřílel do trávy celý zásobník. Potom uskočil dozadu a vrazil do Rhodana:

Okura zvedl ruku a ukázal před sebe, kde se tráva náhle oddělovala. Rhodanovi ztuhla krev v žilách, když spatřil tu příšeru.

Mohla být nějakých deset metrů dlouhá, podobala se středověkému drakovi a na zádech měla hřeben ze zubatých ostnů. Očka v malé hlavě se zákeřně třpytila. Z velké tlamy visely trsy trávy a kořenů.

„To je stegosaurus,“ zamumlal Rhodan. „Vlastně nevinný vegetarián. Kdybychom mu nestáli v cestě...“

„Tak přece střilejte!“ zapřísahal ho Rabov a třásl se po celém těle. „Rozdupe nás! Už jsem to tolikrát viděl!“

Marshall ustoupil stranou a zvedl svou zbraň.

„Počkejte, Marshalle!“

Okura očividně věděl, že Rhodan chce využít situace k experimentu. Rhodan přikývl, ale nespouštěl přitom zvíře z očí.

Mocný dinosaur se sunul trávou a stále se přibližoval. Bystrým okem si prohlížel lidi, ale nesnažil se je pronásledovat. Rhodan měl Rabova při ruce, takže ho popadl za paži a vlekl za sebou. Stegosaurus je minul jen o pár metrů a dál si jich už nevšímal. Válcov trávu a zanechával za sebou skutečnou silnici.

Když se Rhodan s triumfálním výrazem v tváři otočil k Marshallovi, spatřil, že je něčím zaskočen.

„Myslel,“ zamumlal Marshall. „Docela normálně přemýšlel.“

„Nač myslel?“

Marshall zavrtěl hlavou. „Myslel tak jasně a zřetelně, až jsem měl dojem, že přede mnou stojí člověk.“

„No tak, co je to s vámi? Copak vám ta bestie vzala řeč?“

Telepat jako by se probouzel ze sna. „Myslel si: jestlipak má cenu ten obtížný hmyz rozdupat?“

Okura vyvalil oči. „Obtížný hmyz?“

Marshall přitakal.

„Ano, myslel na obtížný hmyz - a myslel tím nás.“

Rhodan se slabě pousmál. „Není to příliš lichotivé, nicméně to potvrzuje teorii, o které jste před chvílí filozofoval. Je to úžasné... Ale pokračujme v cestě. Nesmíme ztrácet čas. Každopádně jsem šťasten, že jsme ho nemuseli zabít. Jde přece o inteligentní bytost.“

Chvilí kráčeli po široké stezce, vyšlapané dinosaurem, a pak Rabov uhnul doprava. Z rozhovoru těchto mužů nic nechápal, spíše měl dojem, že jim právě přeskočilo, ale nechal si to raději pro sebe.

Brzy se ocitli před kolmou skalní stěnou a začali po ní lézt.

Za dvě hodiny byli nahoře.

Rabov se opatrně rozhlédl, ale vypadalo to, že nenachází, co hledal. Trochu bezradně se otočil k Rhodanovi. „Nejsou tu strážé. Jinak tu vždycky stáli dva muži.“

„Jak daleko je do Tomisenkovova tábora?“ zeptal se Rhodan a schoval paprskomet do pouzdra.

„Deset minut, víc ne.“

„Jdeme.“

Skutečnost, že nenarazili na žádné strážce, Rabova podle vše ho velmi zneklidnila. Nedokázal pochopit, proč najednou Tomisenkov přestal být ostražitý: Jindy byl přece ztělesněnou nedůvěrou.

„Za těmi balvany stojí chatrče,“ zamumlal Rabov, ale následující události mu zabránily cokoliv dodat.

Bylo to, jako by vybuchlo peklo.

Ostré zavytí způsobilo, že se Rhodan a jeho druzi položili na zem. Rabov nebyl tak rychlý. Jak tam stál, byl ideálním terčem pro samopal, skrytý kdesi ve křoví. Zapotácel se a pak bezvládně klesl.

Rhodan věděl, že přišli o svého vůdce a že teď musejí cestu k Thoře najít sami. Ale věděl ještě něco jiného...

Pravým ramenem mu projela bodavá bolest. Jako by se ho tam někdo dotkl žhavým železem. Ještě než skočil k zemi, museli ho zasáhnout.

Generál Tomisenkov asi stáhl své jednotky z vesnice a nechal tu samostřily. To znamenalo, že se k vesnici nikdo nemohl přiblížit.

Marshall už mezitím věděl, co se stalo. Přestože mu nad hlavou létaly kulky, vstal a rozběhl se k Rhodanovi. Prohlédl ho a pak řekl: „Je to jen škrábnutí. Nic vážného. Okuro, pomozte mi.“

Rhodan zasténal, ale nechal se odtáhnout kousek stranou. Pekelná palba jako by zázrakem utichla. Opustili nebezpečnou zónu.

Rabov byl mrtev. Už mu se mu nedalo nijak pomoci, osud ukončil jeho rozhodování mezi Tomisenkovem a Valerinským za něj.

Rhodan pak prohlásil, že může pokračovat po svých. Okura s Marshalllem ho vzali mezi sebe. Daleko za sebou slyšeli nějaké rozkazy:

„Zůstaneme nahoře?“ zeptal se Marshall.

Rhodan zatnul zuby. Bolelo to. „Půjdem nej dřív doprava do toho lesa a schováme se. Nemůžete zjistit, co mají ti muži za lubem? Tak daleko snad zase nejsou.“

„Až později. Až budu mít klid na soustředění. Nej dřív vás musíme dostat do bezpečí.“

Pronikli do nepříliš hustého pralesa a brzy našli obří strom, jehož větve sahaly až k zemi, a na který se tedy dalo snadno vylézt. Vyšplhali do jeho koruny, uvelebili se tam a pořádně ošetřili Rhodanovu ránu.

Perry potom usnul, ale Okura s Marshalllem neměli klid.

„Tak tady sedíme a koukáme,“ šeptal Okura, aby nevzbudil Rhodana. „Thora je v Tomisenkovových rukou a my čekáme na zázrak. Kde je Bull, ví sám pámbu. Dává si načas, asi vůbec netuší, co tady všechno nevyšlo. Ale už by si na nás mohl pomalu vzpomenout.“

Okura nemohl vědět, že Bull krouží vysoko nad jejich hlavami a čeká na zázrak, který by mu umožnil přistát na téhle planetě.

U vysílačky byli neustále na příjmu, ale pořád nic nezachycovali.

Marshall prohledával zásoby. „Dlouho tady nevydřžeme. Nebo budeme muset jít na lov.“

„Určitě to bude trvat tři čtyři dny, než Rhodan zase pohne rukou.“

„Hm,“ zavrčel Marshall. „Jdu spát. Zůstanete vzhůru?“

„Kdo jiný?“ zašklebil se Okura unaveně. Paprskomet mu ležel v klíně. K palbě připraven.

Po několika hodinách spánku a vydatném jídle se Rhodanovi vracely síly. Rána se díky vynikajícím lékům zahojila a zůstala jenom jizva. Obávaná horečka se nedostavila.

Zahájili válečnou poradu.

„Představa navázání kontaktu s Tomisenkovem je iluzorní,“ shrnul nakonec Rhodan. „Chrání Thoru jako oko v hlavě a bude chít klást podmínky. Bully zatím nikde. Už dávno by měl být na základně - pokud počítač nesepnul tajný program X. Pak by Bully nemohl přistát, protože počítač by nedovolil žádné lodi, aby na Venuši přistála.“

„Jak nás tedy vyzvedne?“ dělal si Okura starosti.

„Zůstává jenom možnost, že se dostanu na základnu pěšky a počítač přeprogramuji. Ale tak daleko ještě nejsme. Nej dřívě chci zachránit Thoru.“

Mezitím nastal den. Strom, na kterém se ubytovali, se rozzářil barevnou nádherou tisíců orchidejí. Marshall se s těžkým srdcem loučil s přáteli. Výsledkem válečné rady mimo jiné bylo, že se odebere k nejbližšímu jezeru a pokusí se silou telepatie spojit s tuleňovitými bytostmi, kterým kdysi Rhodan prokázal službu. Tihle tuleni slíbili, že mu budou kdykoliv nápomocni.

Ted' je Rhodan potřeboval, aby ho zavedli na základnu.

Proto za nimi poslal Marshalla. Sám zůstal s Okurou na stromě. Zatím byli odsouzeni k nečinnosti. Museli počkat na Marshalla. To však mohlo trvat i několik dní...

Okura zamyšleně kroutil náramkovým interkomem a lekl se, když se z maličkého reproduktoru ozvalo:

„...voláme Perryho Rhodana! Pozor, voláme Perryho Rhodana! Ohlaste se, Perry Rhodane!“

Okura okamžitě zaměřil směr, odkud signál přicházel.

Bylo to téměř kolmo nad jejich hlavami.

Rhodan se usmál: „To je Bully. Ozvěte se mu.“

O pár vteřin později uslyšeli Bullyho jásavý výkřik: „Perry, chlape, kde trčíš? Hledám tě jako jehlu v kupce sena. Proč ses nehlásil?“

„Pěkně jedno za druhým, Bully. Kde trčíš ty?“

„V GOOD HOPE, a nemůžu přistát. Ten zatracenej počítač...“

„Takže přece!“ přerušil ho Rhodan a povzdechl si. „Teď opravdu nemůže na Venuši nikdo přistát. Dobrá, Bully, vrať se na Zemi. Musím se dostat na základnu. Pak se ti odtud ozvu. Takhle mi nejsi nic platný.“

„Co je s Thorou?“

„Je v dobrých rukou,“ odvětil posměšně Rhodan.

„Nevrátím se na Zem,“ řekl Bully. „Zůstanu tady, dokud nebudu moci přistát. Basta!“

Když Bully řekl basta, nedalo se na tom nic změnit. Rhodan to věděl.

„Tak dobře, můžeš kroužit kolem Venuše a my s Okurou si zatím budeme hrát na Tarzany. Pozdravuj ode mne mutanty!“

Rhodan se bolestně usmál a opřel se. „Ten bude pěkně nadávat, jak ho znám. Nic nesnáší hůř než nečinnost, když někdo jiný prožívá nějaké dobrodružství.“

„Nemůže se na nás ani dívat,“ zašklebil se Okura a ukázal na věčně zelenou střechu pralesa.

Rhodan zavřel oči a přikývl.

Měl toho tolik na práci... Měl před sebou tolik gigantických úkolů... Kdesi ve vesmíru se rozpadala nezměrná říše Arkonidanů. Možná právě někde startovaly další invazní flotily nepřátel.

A on sedí na stromě a čeká.

Osud mu vzal zodpovědnost z rukou, ale Rhodan věděl, že ji dostane zpět... Při tomto vědomí usnul léčivým spánkem. Jenom Okura hlídal, aby ho nikdo nerušil. Hodina rozhodnutí byla posunuta někam daleko do budoucnosti...